

"His Royal Highness desires me to express to Mr. Swaminatha Aiyar his best thanks"—Sir Francis (now Lord) Knollys.

Vol. XVIII.]

NOVEMBER 1910.

[No. 8.

லேகான் கொடுத்த பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5 அணு.
பழைய பிரதி, 6 அணு.

சந்தா விலை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 4.
ஆறுமாதத்திற்கு „ 2-2.

அறிவைப் பரவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்

தமிழ்ப்பத்திரிகை.

DEVOTED TO PRACTICAL TRUTH AND KNOWLEDGE.

அறிவுடைய ரேலாழமையாறிவிலா }
வென்னுடைய கோனும்லர்-திருத்தவர்.

A POPULAR NEW REVIEW
AND TAMIL MONTHLY.
ESTD. MAY, 1892.

{ கற்க கடற்கற் கற்பவை கற்பபி
எற்க வதற்குத் தக. - திருத்தவர் }

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS.
ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

“Hitch Your Wagon to a Star”—Emerson.

CONTENTS.	PAGE.	அட்டவணை.	பக்கம்.
1. Hrishchandra—The Martyr to Truth—A New version ...	217	1. சத்தியவாகுற் அரிச்சந்திரன் — “சத்தியம் வத : தர்மம்சர.” ...	217
2. Easy Lessons for the young—I. How to control the uncontrollable mind ...	223	2. எழுவர்க்கான ஹிதோபதேசங்கள்— 1. அடக்காப்பிடாரியை அடக்கும் விதம். ...	223
3. Ten years' war of the Flesh and the Spirit 1901-1910.—Overcoming the world or The Great vow of Renunciation ...	226	3. 1. வயறெடுவின் தத்ல் 1901.—உலகை விட்டொழித்தல் அல்லது மஹாபிரதிஷ்டா மணம் ...	226
4. H Navaratri 1910—“Hunger and Thirst” conquered ...	223	4. நவராத்திரி பூணா 1910. II, “வயிற்தை விட்டொழித்தல்.” ...	229
5. The Vision of the Merging of the unifying Spirit • in unity eternal ...	232	5. “குருலிங்க சங்கம தரிசனம்” ...	232
6. Correcting the False Notion of Body—by St. Thayumanavar ...	233	6. உடல் பொய்யுறவுணர்ந்தல் ...	233
7. Upanishadurtha Deepika—Sukarahasyopanishad By M. K. Narayanaswamy Iyer. B. A., B. L.	235	7. உபநிஷத்தத் தீபிகை—சுகாரசல் யோபநிஷத் கு.கோ. நாராயணஸ்வாமி இயர் பி. ஏ. எஸ். ...	236
8. Kannaki—A Social Drama Act III, Sc. 5. By N. C. Gopalakrishnan ...	240	8. கண்ணகி—அக்டம் III காட்சி 5 (கா. ஸி. கோபால் கிருஷ்ணன்) ...	240
9. Sita—A Tale of Hindu Domestic life—By S. Ramaswami Iyer B.A., ...	242	9. சிதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை 31-வது அகி காம எஸ். இராமஸ்வாமி அய்யர். பி. ஏ. ...	242
10. Stray lessons in Clives 2. Thumb impression By M. N. Ganesa Iyer ...	243	10. துறைத்தன் விளக்கம். 2. கட்டை விரல் அடையாளம் எம். என். கணேசய்யர். ...	246

“Our Theism is the Purification of the Human Mind”—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons. PUBLISHED BY [Minimum Subscription Rs. 5.]

Overland 8 Annas extra.] Lalitalaya, Mylapore, Madras, S. [Overland 8 Annas extra.]

For the Viveka Chintamani Publishing Committee.

Thin Paper Edition for the people.] (Copyright Registered) [Subscription Price: Yearly Rs. 4.]

Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe.”—Sri.

All Rights Reserved.

THE VIVEKA CHINTAMANI.

ESTABLISHED 1892.

The Oldest and the Best Tamil Monthly: Yearly Rs. 4.

Thick Paper Edition Rs. 5. in Advance.

Subscriptions registered by Volume only and cannot be discontinued in the middle of a Volume.

EDITOR

C. V. Swaminatha Aiyar.

LALITALAYA, MYLAPORE.

Madras, S. Sept. 1910

விவேகசிந்தாமணி.

வருஷசந்தா ரூ. 4, வாலியம் கணக்காகவே சந்தா பதிவுசெய்யப்படும்.

விவேகசிந்தாமணிக்கு கமிட்டி விண்ணப்பம்.

ஆரிய சகோதரர்களே! விவேகசிந்தாமணி, இப்பொழுது மாதந்தோறும் ஒழுங்காக வெளியாகி வருகிறது. ஸாதாரண வருஷ முதல் மிகவும் அருமையான விஷயங்களெல்லாம் வெளியாகிவருகின்றன. வித்தர்கள் ஸாதாரணமுறை, யோகம், பக்தி, ஞானம் முதலான ஸாதாரணமுறைகள் உபரிஷத் வாக்கியார்த்தம் இவை வெளியாகிவருகின்றன. விவேகசிந்தாமணியென்ற பெயர்க்கேற்றப்படி இதில் விவேகத்தை விளைவிக்கக்கூடிய அற்புத விஷயங்கள் நிறைந்திருக்கும். இக்காலத்துக்கேற்றப்படி தேசாபிமானம், பாஷாஞானம், நீதி போதம், வேதாந்தசாரம், சுதேச விதேச சரித்திரங்கள், மஹாத்மாக்களின் அமிருத வசனங்கள் பகவான் அர்ச்சுனனுக்குப் போதித்த நித்தியானுகூல ஸாதவங்கள், அப்போதப்போது நடக்கும் விசேஷ எப்பவங்கள், ஆகிய இவைகள் அடங்கப்பெற்றுச் செந்தமிழ் நடைபில் எழுதப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டெல்லாம் ஐவலித்துவருகிறது. இம்மாதாந்தப் பத்திரிகைக்கு ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாராகச்சேர்வதுடன் தங்கள் நேசர்களுக்கும் காட்டி அவர்களையும் வாங்கும்படிசெய்து ஆயிரத்தவர்க்கோருகிறோம். மனிதர்களுக்கு உய்யும்வழிகாட்டி அவர்களைக் கடைத்தேற்றச் செய்யும் உண்மையான ஸத்தருநிவைப்போல விவேகசிந்தாமணியை வாசிப்பவர்களுக்கு அது உற்றவிடத்துதவியாய் நின்று விவேகத்தை வளர்க்கும் குருவாய்த்தோற்று மென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. பத்திரிகையை முழுதும் படித்துக் கையொப்பக் காரர்களாப்பச் சேரவும், இதரர்களையும் அப்படியே சேருப்படி செய்யவும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். இப்பத்திரிகையை வாங்கி வாசிப்போர் இகபர சாதனங்களிரண்டிலுங் தேறிப் பெறு வாழ்வெய்துவர். சன்மாரக்க சாதனமாக பத்திரிகையென்றும் விவேக விறுத்திக்கின்றியமையாததென்றும் அநேகர் அதை ஆதரித்தி கொண்டபடிவருகிறார்கள். பத்திராசிரியருக்கும் பத்திரிகைக்கும் அப்பத்தர் கம்பெனி முழுநினை போனதில் நேர்ந்த பெரு நஷ்டத்தால் செலவுக்குவேண்டிய அளவே காசிகளாக்கிப்படுவதால் வேண்டுவோர் உடனே யெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

1910ஆம் ஏப்ரல் - மே முதல் 18-வது வால்யம் ஆரம்பம்.

ச. வி. ஸ்வாமிநாதய்யர்.

எம். கே. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி-ஏ., பி-எல்.

பத்திராசிரியர்.

விவேகசிந்தாமணிக்கமிட்டி காரியதரிசி

கியா,

ORDER FORM.

Please enrol me as a Subscriber and send the Vivekachintamani by V. P. P. for a year's subscription, viz, Rs. 4-1-0.

கியா, விவேகசிந்தாமணிக்கு என்னையும் ஒரு சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொண்டு முதல் சஞ்சிகையை ஒரு வருஷ சந்தா ரூபா 4-1-0க்கு V. P. P. மூலமாக அனுப்பச் கோருகிறேன். தவறாமல் தபாலாபீஸில் பணம் கட்டிப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

பேர், தொழில், ஊர் விலாசம், போஸ்ட் இவைகளை கண்டெழுதவும்.

உதாரணமாக: தனிப்பட்ட ஏற்றைச்சஞ்சிகையானால் அனு 5½, இரட்டை சஞ்சிகையானால் அனு 10 உணப்படும்.

231
 "Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
 but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஒம் சதஸத்.]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum

ஸத்யமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 18.] 1910 லு நவம்பர் மீ, சாதாரண லு கார்த்திகை மீ [சஞ்சிகை. 8.

HARISCHANDRA=THE MARTYR TO TRUTH.

(A New Version.)*

"Truth is Supreme : that which is Supreme is Truth; on Truth the Universe is based. Think Truth, Speak Truth Act Truth".—Taittiriyaopaniashad.

"The episode of Harischandra is one of the greatest and most valuable possessions of ancient Indian Ideal. I have attempted.....to present in modern dramatic form to my countrymen of the Tamil land.....I have.....attempted to give the story a somewhat new setting.....The story, it struck me, as told in our books, as handed by tradition or as acted in the street or the stage, almost borders on the burlesque.....There is no real tragedy in mere physical or even in mental suffering, character can only be overcome by itself, and the consummate tempter is a casuist.....In a word my object has been to present the story in a modern form. Primeval art, it will be remembered, mostly delighted in mass and number, Complexity of conception and subtlety of suggestion were foreign to it. I confess to having consciously attempted to modify the story in details, but whether the modification has been an improvement it is not for me to discuss."—Extracts from the author's preface.

* A Drama in Tamil by S. Bavanandam Pillai, F. R. H. S. (Lond.) and M. R. A. S. (Lond.) Demy 8vo pp1xxviii—321, with frontispiece of the author. S. P. C. K. Press, Madras. Ordinary edition (paper cover) Rs. 2.

சத்தியவாக்கு அரிச்சந்திரன்.*

“சத்தியம்வத : தரீமம்சா”

“பதியிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
கிதியிழந்தன மினி நமக்குளதென நினைக்குங்
கதியிழக்கெனும் கட்டுரை யிழக்கிலே மென்றான்
மதியிழந்து தன் வாயிழந்தருந்தவன் மறைத்தான்.”—அரிச்சந்திரபுராணம்.

“மகஸ்யேக வசஸ்யேக கர்மண்யேக மஹாத்மநாம்
மகஸ்யர்யத் சவஸ்யர்யத் கர்மண்யர்யத் துராத்மநாம்.”

கே “லக்ஷியம்” என்பதென்ன வென்று சந்திய
விசாரிக்கத் தக்கது.

சத்திய வாக்கு அரிச்சந்திரனும்
அயோத்தி பன்னன் கதையைக்
கேட்டுக் கரைந்துருகாதார்
இல்லை. “சத்தியமேசதம்” என்பதையும் “சத்
தியமே ஐயம்” என்பதையும் காரியவலகில் வற்
புறுத்திக் கூறுவான் புரணவாயிலாகப் பெரி
யோரால் போதிக்கப் பட்டதோர் உண்மை
யுணர்த்தும் உத்தமங்களை அரிச்சந்திர புரா
ணம் என்பது எல்லாரும் அறிந்த விஷயம்.
உண்மையை யுணர்த்த வேண்டில் உள்ளதை
யுள்ளபடி புரைக்கவேண்டும். ரிஷிகள் ஸ்தூல
குஞ்சமகாரண மென்னும் மூவகைத் தோற்ற
மாம் திரிலோகத்தையும் அறிந்தவர்களாத
லால், அவர்கள் பிராகிருத தர்மங்கள் அனைத்
தையும் நன்றாயறிந்தவர்களா மென்பது சொல்
லாதே அமையும். அப்படிப்பட்டவர்கள் சத்தி
யத்தையே லக்ஷியமாகக் கொண்டுள்ள ஒரு
உண்மையைக் காரண காரிய தோரணையாக
வெடுத்துரைக்குங்கால் ஒருதலைச்சார்பாயிருந்
துரைத்தல் அவர்களுக்கு அழகன்றாம். இங்

லக்ஷியமென்பது லக்ஷணங்களுக் கெல்லா
மிருப்பிடமானது. லக்ஷணங்களெல்லாம் பொரு
ந்தப் பெற்ற தொன்று எதுவோ அதுவே திரி
புர சுந்தரியாய் திரிலோகத்திலும் அழகு நிறை
ந்து அழகுருவெயாகி நிற்பது. இப்படியுள்ள
லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தி யமைந்ததான
உத்தமலக்ஷியம் (Supreme Ideal) மூவுலகுக்
கும் ஒன்றேயாம். அந்த ஒன்றே யுண்மையா
யுள்ள அழகு. அந்த அழகே “உண்மை” — “சத்
தியம்.” அச்சத்தியமே “அழகு” இப்படியாக
அழகும் சத்தியமும் அபேதமானது.

“Truth is Beauty: Beauty is Truth. That is all
You know on earth and all ye need to know.”
—Keats.

சத்தியமே அழகு: அழகே சத்தியம்: “தரி
ஷகத்” ரூபமான உலகில் அறியத்தக்க தெல்லா
மும், அறியவேண்டிய தெல்லாமும் அவ்வள
வில் அடங்கும். அந்த அளவு ஒன்றுதானாம்
அளவு கடந்தது. அப்படியென்றால் (தற்போத)
அறிவினாலறிந்து அளவிடப்பட முடியாதது.

* அரிச்சந்திரன்: ச. பவார்த்தம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியதோர் நவீன நாடகம்.

அதற்குப்பேர் “ப்ரஜ்ஞாபாரமிதா” என்றும் “ஆரியப்ரஜ்ஞாபாரமிதா” என்றும் சொல்லுவர் மேலோர். அவன் புத்தபகவானுக்குத் தாயும் தாழ்மாவன். அப்படியென்றால் ஸர்வஜ்ஞத் துவம் தானும் அவனிலே பிறந்து அவனையே ஆசிரியித்து வளர்ந்து, அளவிற்ற ப்ரஜ்ஞான கன்னுபினியான அவனில் தானே யொடுக்கும் என்பது மேலோர்தம் ஸ்வானுபவமாம்.

“ஓங்காரி யென்பாளவனொரு பெண்பிள்ளை
நீங்காதபச்சைபிறந்தையுண்டயவன்
ஆங்காரியாகியேவரைப்பெற்றிட்டு
நீங்காரத்துள்ளேயினிதிருந்தானே”

யென்பது திருமந்திரோபதேசம். ஜகத்காரணியும் ஜகத்ரக்ஷணியுமான (தாயும் தாழ்மான) அவளே ஜகத்பூரணியுமாம்—ஜகமெங்கும் பூரணமாய் நிறைந்திருப்பவள்: அதாவது, ஜகத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்பவள். இந்த ஜகமெல்லாம் ஈசுவரசங்கல்ப மாத்திரத்தினாலே யுண்டான தாகையால், நாமரூபப்பிரபஞ்சமான உலகை “சங்கல்பமாத்திரமான”தென்றும் அந்த சங்கல்பம் பிரஹ்மகல்பம் வரையிலிருந்தாலும் கடைசியில் நிலைபற்றதாகையால், அதுகொண்டு “ஜகம்போய்” என்றும் சொல்லுவர் மேலோர். அவர்கள் காலநித்திர “போய்” என்று சொல்வதை உண்மையிலேவே கமில்லாதார் கால பரிச்சேதத்திலும் பொய்யென்று தப்பார்த்தம் செய்துகொண்டு ஆர்த்தம் விளைத்து ஆர்ப்பாடம் செய்வதுண்டு. இது “நிலையில்லாக்காரியத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டாம்” என்னும் பெரியோர் மூதுரைக்கு விருத்தமாயிருப்பதால், விவேகிகள் இவர்கள் செய்யும் கண்டதுண்டவாதத்துக்குச் சரியாக எதிர்வாதுரையாது வாளாவிருப்பர். இதனால், பூர்வகாலத்து லக்ஷியங்கள் உயர்ந்தனவாயினும் லக்ஷணக் குறைவுள்ளவென்று நவீனராகிகள் நயந்துரைக்கிறவர். இது நயவஞ்சகமேயன்றி உண்மையுரையாகமாட்டாது. ஏனெனில் லக்ஷணக் குறைவுண்டானால் லக்ஷியம் மூளியாய்ப் பூர

ணங் குறைந்துபோம். பூரணமில்லாத காரணம் ஒருக்காலும் “லக்ஷியம்” ஆகமாட்டாது.

ஆகையால் அரிச்சந்திரபுராணத்துக்கு லக்ஷியார்த்தமான சிறப்புண்டென்று ஒப்புக்கொண்டால், பிறகு வாச்சியார்த்தங்களில் குற்றங்கூறி பேதபாடம் செய்வது ஒவ்வாததாகும். அரிச்சந்திர புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதன் விஷயங்களை மாற்றி நவீன நாடக மியற்றலாகா தென்பது நம் கருத்தல்ல! இதை நன்றாக உணர்ந்து உட்கொண்டு உறுதி பாராட்டல் வேண்டும்.

அரிச்சந்திர புராணம் லக்ஷியார்த்தம் பொருந்திய புராதன சரிதைகளில் ஒன்று என்று ஒப்புக் கொண்டால், மனதில் கலம்ஷம் (குற்றம்) ஏற்பட இடங்கொடாமல் அஸ்தையுள்ளபடியாராய்ந்து பார்க்கவேண்டியது விவேகிகளின் கடமையாம். லக்ஷியார்த்தத்துக்குப் பொருத்தமான வாச்சியார்த்தமும், வாச்சியார்த்தத்துக்குப் பொருத்தமான பதார்த்தமும் ஆக இப்படிய வாக்குப் பொருத்தம் பூரணமாயமைந்திராவிட்டால், அப்பொழுது அதைக் குறை தீர்த்துக் குற்றங்கூறுகிற நிறைபொருள் பொருத்த கிரிய விதிப்படி பாடபேதம் கற்பித்துத் திருத்த வேண்டிய தவசியமேயாம்.

“மறைபொருளை லோகியநர் மச்சித்தை வெளியிடாதே!
நிறைபொருளை லச்சித்தோர்க்கு நியமவியேசேறேகூறு!
குறைபொருளார் குண்மையோநிற் குற்றமெனும் கற்றம் போமா
வினைமேலான புலம்பாதே யென்றியம்பிடு னென்னை
பான் வானே.”

என்பது வாக்கவரி ஆற்றையாக கிருக்கிறபடியாலே பெரியோர்கள் புராண மெழுதுவதில் பூரணத்தைக் காரணத்தில் ஒளித்துக் காரணத்தைக் காரியத்தி லொடுக்கச்செய்து காரண காரிய தோஷை (தொடர்ச்சி)யாக உண்மையை யோதிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். புராணத்தின் நோக்கமெல்லாம் காரணமான பூர

ணத்தைக் காரியமான சீரணத்திற் பொருந்தப் பொருத்திக் காட்டுவதேயாம். இது வெள்ளிடை மலைபோல் சிறுபாலானும் அறியச்செப்பியிருக்கிறார் மேலோர். கல்விசுற்று வல்லுனரான வித்வத் சிரேஷ்டர்கள் நாம் பழம்பாட்டி கதையை யெடுத்துக் காரணம் காட்டுகிறோமென்று நம்மை எள்ளாது, உள்ளத்தை யுனர்வான் சற்று மனதை நிறுத்திப் பார்ப்பாராக! கதையின் நோக்கமெல்லாம் என்னவெனில்:—

“கதை கதையாம் காரணமாம்
காரணத்தில் ஒருமுகம்
ஒருமுகில் புல்லுரைத்தது!
புல்லென்கொண்டு பசவுக்குப்போட்டேன்
பசுமாரி பால்தந்தது
பாலென்கொண்டு பாட்டியிடம் கொடுத்தேன்
பாட்டி அப்பம் தந்தாள்!
அப்பத்தைக்கொண்டு காக்காய்க்குப்போட்டேன்
காக்காய் கரித்தந்தது!
கரியைக்கொண்டு கருமானிடம் கொடுத்தேன்
கருமாவந்து செம்புத்தான்
செம்பைக்கொண்டு பூச்செடிக்கு ஜலம்வார்த்தேன்
பூச்செடி புஷ்பம் தந்தது!
புஷ்பத்தைக்கொண்டு பிள்ளையாருக்கு அர்ச்சித்தேன்
பிள்ளையார் எல்லாம் தந்தார்.”

[ன்

கதை கதையாகச் சொல்வதெல்லாம் காரணமாமர்தப் பூணத்தைக் காட்டவே யாதலால் “கதை கதையாம் காரணமாம்” என்றார். அனந்தமாய் அனாவற்றதாயுள்ள காரண பூணத்தின் ஒரு “கலை” — “ஒருமுகம்” அந்தக் கலாநுப மாத்தரையில் நீங்காத (பிரணவஸ்வரூப) பச்சையாம் “புல்” முனைத்தது. அந்தப் பிரணவ காரணத்தின் காரியமான “புல்லை”ப் பாசபந்தப் பசுவாம் ஆங்கார ஸ்வரூப ஜீவனுக்குப்போட்டேன். அந்தப் பசு பிரணவப்புல்லை யுட்கொண்டு தற்போத மென்னும் “நாதப்பால்” தந்தது. அந்தத் தற்போதம் தானும் அவித்தையாம் “பாட்டி”யிடம் சேர, பாட்டி, “புரியஷ்டக” ரூப “அப்பம்” தந்தாள். “புரியஷ்டக” ரூப அப்பத்தைக் காமசுங்கல்ப

ரூப அசுத்தமனமாம் “காக்கை” கொள்ள, அது தாமஸ்ரூப “கரி” தந்தது. தாமஸ்ரூப “கரி” யானது கத்துருத்துவ ரூப “கருமா”விடம் சேரவும் அதில் ராஜகுணம் சேர்ந்து கடரூப செம்பாயிற்று. கடரூப “உடலை”க்கொண்டு பூச்செடிக்கு ஜலம் விடுவதாம் சுபவாசனையை வளர்க்க அது “தஹராகாச”ரூபப் “பூ” தந்தது. தஹராகாச மலரைக்கொண்டு பிள்ளையாரைப் பூஜைசெய்ய அவர் ஸர்வ சித்தியையும் (“எல்லாம்”) கொடுத்தார். அதைக்கொண்டு ஜீவன் கிரமமுத்திமார்க்கத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாக் கிருதகிருத்தியனை என்பது கருத்து.

இப்படியாக எல்லாக்கதைகளும் உண்மையுணர்த்தல் ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க அது பூர்விகமானதுபற்றி இக்காலத்துக்குப் பொருந்தா துள்ளன்வற்றைவிலக்கி நவீன நடைக்கேற்றதைச் சேர்த்துத் திருத்தியிருக்கிறேனென்கிறார். அரிச்சந்தரன் என்னும் நவீன நாடகமியற்றிய நண்பர் நவீனமான திருத்தங்கள் செய்ததைப்பற்றி நாமொன்றும் குறை கூறவில்லை. புராதனமான கதை இக்காலத்துக்குப் பொருந்தாதென்று அதற்கு விரிமூக்குரைத்தது பூர்வ கிரந்தத்துக்குப் பொருந்தாதொன்றையே யெடுத்துக்காட்டத் துணிந்தோம். ஏனெனில் இவர் இக்காலத்துக் கேலாதனவென்றுரைப்பதற்கான காரணமெல்லாம் இக்காலத்தாரது அறியாமையைக் காட்டுவதன்றி பூர்வ கிரந்தத்திலுள்ள குறைபையைக் காட்டுவதாகவில்லை. இவர் “இயற்கை யமைப்புக்கேற்ப” வென்று கொண்டனவெல்லாம் பிராகிருத தர்மத்துக்கு விரோதமென்று தத்துவ தரிசின வகையானே எளிதிற்காட்டலாம். “ஃம்” பொறி புலன்களும் கண்டதே காட்சி” யென்பது இக்காலத்தின் “இயற்கை யமைப்புக்கேற்ப” தென்று கொள்வதால், அப்பொழுதும் (Hypnotism) முதலான வசிகர வித்தைகள் மலிந்து கிடக்கும் இக்காலத்தில் “விசுவாமித்

திர சிருஷ்டி” மட்டும் ஏலாதென்று சாதிப்பதெப்படி?

இவர் தைத்திரேயோபநிஷத் வாக்கியமொன்றை யெடுத்தாண்டிருப்பதோடு அதன் சுருத்தியே உட்கொண்டு பின்வருகிறபடி அவையடக்கத்துக்குப்பின் “கட்டுரை” கூறியிருக்கிறார்:—

“சத்திய மதற்கு மேலார் தருக்கமு மில்லை நீங்காச்
சத்திய மதற்கு மேலாஞ் சாத்திரங் கணித மில்லை
சத்திய மதற்கு மேலாஞ் சமயமு மில்லை யொன்றாஞ்
சத்திய மொன்றே விடு தந்திடு தகைமைத் தாமால்.”

சத்தியமொன்றே சித்திகளெல்லாமளிகுமென்பதையிவர் இக்காலத்தார் நம்பமாட்டாரென்றெண்ணினர் போலும். “ஜோதிநர் தர்க்கதம்மன?” என்று கூறிய ஜோதிந்மனஸானது “தரிஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதிவ்யயநா கர்மகிருது” என்ற சுருதி வாக்கியப்படி “திக்கஜகத்” ரூபமான எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும். சத்தி வாய்ந்த தென்பதை யிவர் அறியாப்போலும். “கலி, கலி” பென்று கலிகாலத்தின் பேல் பழியைப்போட்டு, இக்காலத்தார் தம் அறியாமையை யெல்லாம் காலபலனைப் பாவித்துக் காலசகரத்தில் அகப்பட்டுமென்று கதிரிழந்து விதிவழி பற்றிச் செல்கிறார்கள். விதி விதி யென்றால் என்ன? தன்னுடைய பூர்வ சங்கல்பப்பலனே யன்றி வேறு தனக்கு அந்யமான விதியொன்றுமில்லை. நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும்; தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும்; மனிதன் நைஷ்கர்ம சித்தி பெற்றற்கால் விதியை வென்று மதியுடன் கூடலாம்.

“தான்முன்னுஞ் செய்த விதிவழி தானல்லால்
வான்முன்னுஞ் செய்தங்குவைத்ததோர் மாட்டிலலை
கோன்முன்னுஞ் சென்னி குறிவழியே சென்று
நான்முன்னுஞ் செய்ததே என்னில மானதே.”
என்பது திருமந்திரோபதேசம்.

அரிச்சந்திர புராணப் பூர்வ கிரந்த வரலாறு ஏனானதுக்கிடமானதாயிருக்கிற தென்பது நம்

நவீன நூலாசிரியர் துணிபு. இப்படி நிரீனப் போர் இவர் ஒருவரேயன்றி இன்னும் அனேகர் இருக்கிறார்களென்பது நாமறிந்துவாதே. ஒருக் காலத்தில் நாமும் அப்படியே நிரீனத்ததுண்டென்று ஒப்புக்கொள்வோம். “நானறியாப் பருவத்தே” நிரீனத்ததெல்லாம் “என்னை யானறியப் பொய்யாப் போனதை யிங்கே மறைக்கவேண்டிய நிமித்தமொன்று மில்லாமை யால் நாம் நிரீனத்ததுங் கூடத் தவறே பென்று எல்லாம் வல்ல தெய்வத்தின் முன்பாகக் கன்னத்தில் போட்டுக்கொள்ள சித்தமா யிருக்கிறோம். ஆனால் மற்றொருவரல்லாரும் நம்மைப் போல்தானே தப்பெடுத்துக் காட்டவும் தவடையில் போட்டுக் கொள்வார்களென்று நாம் எண்ணவில்லை. அவரவர்க்கும் அனுபவம் முதிருங்கால் உண்மை தானே வெளிப்படும்.

“என்னை யறிய விசைவித்த வென்னந்தி
புயென்னை யறித் தறியாத விடத்துய்த்துப்
பின்னை யொளியிற் சொருகிப் புறப்பட்டுத்
தன்னை யளித்தான் தற்பா மாகவே.”—திருமந்திரம்.
“பெற்றிருக் தாரையுப் பேணுந் தயவர்க்
குற்றிருந் தாரை யுலைவன சொல்லுவர்
கற்றிருந் தார்வழி யுற்றிருந் தாகவர்
பெற்றிருந் தான்றியார் பெரும் பேரே.”

—திருமந்திரம்.

வைரத்தை வைரத்தாலறுக்க வேண்டுமெயன்றி வேறென்றால் அறுக்கமுடியாது. அதே மாதிரி குணத்தைக் குணத்தால் வெல்லலாமெயன்றி வேறென்றால் வெல்ல லாகாது. அரிச்சந்திரனைப் பொய்சொல்லத் தூண்டுவான் சபதங் கூறி முன்வந்த விசுவாமித்ரர், அவனைப் பொய் யென்று சொல் என்று பன்முறை யுந் துண்டினது பதடித்தன மென்கிறார். நம் நவீன கிரந்தகர்த்தா.

“விசுவாமித்திர சிருஷ்டி”யை நவீன நாகரிகக் கொள்கைக் கொள்வாருென்று தன்னினவர்க் கொள்வாமித்ரா சூழ்ச்சியையும் பதடித்தனத்தோடு சொந்ததாகக் கூறுகிறார்.

சீத்தலைச் சாத்தனார் “மணிமேகலையில்”

“தெய்வத்தொழாஅள் கொழுந்தொழு தெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்ற
பொய்விபாப் புலவன் பொருளுரை தேரும்.”

என்று சொல்லியதோர் மந்திரோபதேச
த்தை விசுவாமித்திரர் சூழ்ச்சிக்குப் பொருந்த
மாற்றி மந்திரமா யுபதேசிக்க மனமுற்றும்,—

“குறைபொருளார்க் குண்மையோதிர் குந்
றம் வரும் நற்றம் போமல், இறை மேலானை
புலம்பாதே யென்றி யம்பினுளென்னம்பான்”
சொற்கேட்டு சொல்லாமற் சுட்டிக்காட்டி விடு
வதே யுத்தமமென்று உள்ளெழுந்தவாரியாய்க்
கூறி விட்டோம்.

“விசுவாமித்ர சிருஷ்டியின்” உண்மையுணர்
ந்தால் “விசுவாமித்ர சூழ்ச்சியின்” சூழ்ச்சியும்
விளங்கும். விசுவாமித்ர சூழ்ச்சியில் மூடத்
துவமுமில்லை : அரிச்சந்திரன் நடத்தையில்
அசட்டுப் பிடிவாதமுமில்லை.

சத்தியவிரதம் பூண்டார் ஒழுக்கத்தைப் பரி
சோதிக்கப் புருந்தான் விசுவாமித்திரன். தான்
படாத பாடும் பட்டுத் தபவியற்றித் தமொறித்
தேறினவராதலால், ஸத்தியவிரதம் பூண்டொ
ழுகுவார் உலகிலில்லை யென்பது அவருடைய
மதம். இம்மதத்தைக் சூழப்பான் வசிஷ்
டர் “உண்டென்று” சாதித்து விசுவாமித்ரரிட
முள்ள ரஜோகுண வாஸனையை வெளியிடுமாறு
யந்தயம் போட்டுக் கொண்டார். தேவ சபை
யில் இந்திரன் முன்பாக இவ்விரு ரிஷிகளும்
சபதம் கூறிக் கொண்டதை யேற்றுக்கொண்ட
நம் கிரந்தகர்த்தாவுக்கு “விசுவாமித்ர சிரு
ஷ்டி”யை யேற்றுக்கொள்வதும் “விசுவாமித்ர
சூழ்ச்சி”யின் சூழ்ச்சிமத்தை யுணர்வதும் “இக்
கால வமைப்புக்கேற்ப” வில்லை யென்று தன்
ளும்படி நேரிட்டது. “மனையை விழுங்கிய மஹா
தேவருக்கு உலக்கை தொண்டையிற் சிக்கிக்
கொண்ட கதை” யாகத் தானிருக்கிறது.
Ideal” என்று சொல்வது குப்பை கூளம்

சேர்ந்த குவியல் இல்லை. இலகூண்ங்களெல்லாம்
நன்கமையப் பெற்ற இலகூழியமாமது; அதில்
ஒரு பாகத்தைத் தள்ளவும் கொள்ளவும் இட
மில்லை ! எல்லாம் அழகு பொருந்த அமைத்
திருக்க அதை மாற்றினால் அதன் அழகு குலை
யாதா? “யாரே அழகுக் கழகு செய்வார்?”
அப்படியே அழகு செய்தாலும், “அழகுக்கழகு
செய்தாலது பொருந்தமா?” பொருந்தாதென்
பதே பெரியோர் அனுபவமும் நமது சித்தாந்த
முமாம். “என்னிஷ்டம்! அதற்குயார் இரண்டு
சொல்வது?” என்று கேட்டால், அதற்கு பதில்
சொல்ல நமக்கு வாயில்லை. “வாயில்லா நாய
னாரே” பதில் சொல்லவேண்டும்.

“கொட்டிக் குந்தாலியிரண்டே யிரண்டிற்குக்
கொட்டிக் குந்தாலிக்கும் பாறை வல்தென்பர்
கொட்டிக் குந்தாலிக்கும் பாறைக்கு மூன்றுக்கு
மிஷ்டம் வல்தென்பர் சீருருளே!”

என்பது திருமந்திரோபதேச மென்று மட்
டும் எடுத்துரைக்க வல்லோம்.

நான் முகத்தே பூர்வகார்த்தத்தின் கதையைத்
திருத்துவது அவசிய மாயிற்றென்று சொல்
லும் அவருடைய ஆகூஷ சமாதானங்களுக்
கெல்லாம் ஒரே திருமந்திரத்தில் பதிவுரை
காணலாம்:—

“தத்துவ மெங்குண்டு தத்துவனங் குண்டு
தத்துவ மெங்கில்லை தத்துவனங் கில்லை
தத்துவ ஞானத்தின் தன்மையை யறித்தபின்
தத்துவ னங்கே தலைப்படுங் தானே.”

பொய்யைச் சொன்னாலும் பொருந்தச்
சொல்ல வேண்டும். மெய்யைச் சொன்னாலும்
மருளினிற்ச் சொல்லவேண்டும். “அருளிலார்க்
கில்லை யல்வுலகம்: பொருளிலார்க்கில்லை யில்
வுலகம்” என்பது பழமொழி. அருளிலார்க்கு
அத்தனாலகு (Kingdom of God) இல்லைபோல்,
“பொருளிலார்க்கு”—வகூழியகாட்ட மில்லாத
வர்களுக்கு இவ்வுலக ஞானம், அதாவது “தத்
துவஞானம்” இல்லையாகும்.

ஓம் தத்வத்.

Easy Lessons for the Young.

(Copyright.)

1. How to Control the Uncontrollable Mind.

சிறுவர்க்கான ஹிதோபதேசங்கள்.

1. அடங்காப்பிடாரியை அடக்கும்விதம்.

ள்ளதெல்லாம் ஒன்றே.” அப்படி யென்றால் என்ன? மிட்டாய்க்கடையில் விதம்விதமாய் செய்து வைத்திருக்கும் நாமருப பேபத்தைக் காண மிட்டாய்களெல்லாம் கடையிலிருக்குமட்டும், காசுகொடுத்து வாங்கும் வரையில், பல வேறு தினிக்களாகவிருந்தாலும், வாங்கி வாயில் போட்டுக்கொண்டு பார்த்தால் எல்லாம் ஒன்றே—ஒரே தித்திப்புய்த்தானிருக்கிறது. இது எல்லாக்குழந்தைகளுடைய அனுபவத்துக்கும் ஒத்திருப்பதால், இதற்கு பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் என்று பேர். (மிட்டாய்க்கடையில்) “உள்ளதெல்லாம் ஒன்றே” யென்னும் அறிவு “அனுபவஞானம்” என்று சொல்லப்படும். அஃதேபோல, இந்த பூலோகமுதல் ஈர்திர சூரியாதிரிகளாகச் சேர்ந்த இந்த சூரியமண்டலமும், அதற்குப்பாலுள்ள நக்ஷத்திர மண்டலங்களும் நாமருபத்தால் பேதப்பட்டாலும், அவைகளைத்தின்னுபார்க்கும் குழந்தைகளான அனுபவஞானிகளுக்கு அவையெல்லாம் ஒன்றேயாக விருக்கிறது. அந்த ஒன்றும் என்னமா யிருக்கிறதென்றால், சர்க்கரையின் தித்திப்புப்போல் அனுபவவிக்க மதுரமாயிருக்கிறது. இதற்கு “மதுரபாவம்” என்றுபேர். சிறு குழந்தை கடையிலுள்ள மிட்டாய்களை யெல்லாம் பார்த்து “இதுவேனும், அதுவேனும்” என்று அழுது பல மிட்டாய்களைத்தின்னு ருசிபுறிந்து கண்டசியில் எல்லாம் ஒரே தித்திப்பு

என்று தெரிந்தபின் எப்படி அதன் ஆசையடங்கிவிடுமோ அப்படிப்போல, அபயவரதஹஸ் தக்கனோடு கிளிமொழிபேசிக் கிளிமொழிகாட்டும் தடஸ்தாகாரமான தேவியின் உட்டியாண பிடிமான சிற்றிடைமருங்கில் விளங்கும் சிற்றம் பல வீதியிலே உட்டியமசக்தியிலுலே எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்ட அருட்குழலிகள் சூரிய சந்திராதி நக்ஷத்திர மண்டலங்களையெல்லாம், ‘இதுவேனும், அதுவேனும்’ என்று அருட்தாயிடம் அழுதுகேட்டு வரப்பிரஸாத மாய்ப்பெற்றதோர் உலகப்பேறுகளை யெல்லாம் உண்டு ருசிபார்த்தபின் இவையெல்லாம் திருவருள் தானேயென்று உணரும் உணர்ச்சி யொன்றுண்டு. அதற்கு உள்ளுணர்வு என்றுபேர். இந்த உள்ளுணர்வில், கள்ளம் கபடி இல்லை. மாசுமறு இல்லை. சுத்தஸ்பாடிசும்போல் அது ஒன்றிலும் ஒட்டாது எல்லாவற்றின் பிரதிபிம்பத்திற்கும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டு எதனாலும் கலம்ஷப்பட்டதாகாமல் எதையும் கலம்ஷப்படுத்தாமல் ஜோதியையுண்டு ஜோதிர்மய மதாய் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த உள்ளுணர்வு வுடையாருக்கு “எல்லாம் ஒன்றே” என்கிற ஞானம், மிட்டாய்களை விதம் விதமாய் வாங்கிக் தின்னலுத்த குழந்தைக்கு “மிட்டாயெல்லாம் ஒன்றே” என்கிற அனுபவஞான முதயமாகிற்று போல, தானே உதயமாகும். அந்த ஸ்வயஞ்ஞானேதயம் ஆகும்பொழுது, அவர்களுக்கு எல்லாம் அவர்கள் உள்ளத்திற் பிரகாசிக்கும் திருவருட்பிரகாச மயமாய் விளங்கும். அந்த திருவருட்பிரகாசமே திரிபுரதஹந மஹாஸம்ஹாரகாலத்தினும் மஹாப்பிரளயகாலத்தினும் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்யும் அம்பிகாபதியின் திருமேனியில் விளங்கும் “திருநீறு” என்று சொல்லும் விசுத்தி மஹாத்மயமாய் விளங்கும்.

மஹாப்பிரளயத்திற்குப் பின் உண்டாகும் மஹாசுருஷ்டி காலத்தில் அந்தத் “திருநீறு” தானே “திருவருட்சக்தி” யாகத்தோன்றி ஜீவ

ன்களின் எஞ்சின கர்மங்கள் அனுபவித்துத் தொலையும் பொருட்டு தனுசாண புவன போகாதி நாமருபப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் சிருஷ்டிக்கும். ஒரு மஹாகல்பமளவும் உயிர்கள் உய்யும் வகையுணர்ந்துய்புமாறு ஸீலேகனிபற்றிப் பஞ்சகிருத்திய பரபோக நிஷ்டைகூடிய பின், பகவான் தன்சுலகளை உள்ளே யிருத்துக் கொள்ள, மஹாப்பிரளய முண்டாகி எல்லாம் திருநீறு மயமாய் மாறி பகவான் திருமேனியில் உத்தானமாதத் தரிக்கப் பெற்றதாகும். இது தான் பகவான் அசைவற்று நின்றும் ஆதியந்த மில்லாத ஆனந்த நிருத்தம். இந்த நிருத்தத்தை (தாண்டவத்தைத்) தரிசித்தவர் “எல்லாம் வல்லசித்த ராஜர்.”

இந்த “எல்லாம் வல்லசித்தர்” எப்படிப்பட்டவர்? என்று ஒரு கேள்வி பிறக்கலாம். அவர்கள் பஹிமையை அளவிட்டு முடியாது. “சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு” என்று தான் சொல்லலாம். சிவனுலாகத்தக்க தெல்லாம் சிவனை யன்றி வேறொன்றுமில்லை யென்றுள்ளுணர்வா னுணர்ந்தமர்ந்து விசாரத் தீர்ந்த சித்தனால் ஆகும். ஸத்யம் அது தானே வாக்கு ரூபமாகி, அந்த ஸத்ய வாக்கே அரிச்சந்திரனாகி, தாம் மதிதானே உருவெடுத்தமைந்து சந்திரமதியவளாய் அவன் பக்கலில் நின்று இருவரும் உளம் சலந்து உயிர்கலந்து உணர்வு கலந்து உடலும் கலந்து பெற்றதோர் பாக்கியமாய் நின்ற “அகண்ட லக்ஷியமே” உருவாயமைந்ததொக்கும் “லோகிதாசுன்” காலில் முள் தைத்ததை யெடுக்கும் வியாஜம் மேற்கொண்டு, காலைக் குன்றி விஷத்தை யூட்டுமோர் பாவி யொருக்காலும் “எல்லாம் வல்லசித்தன்” ஆக மாட்டான். அவன் அமரனுஷிகச் சேற்றிற் பிறந்து வளர்ந்ததோர் மானிடப்பதராம். மானிடப்பதரும் மணி நெல்லோடு கலந்து விளைந்தாலும், பனியில் நனைந்து வெயிலில் உலர்ந்து, உரலில் மசுந்து, உலையில் வெந்து தேவர்களுந் தேடும் ஹவிஸுக்குதவும் அமுதாமோ அப்

பதர்? ஆகாததுபோலும், காற்றில் தூற்றுவேகையில் பிரியும் பதரே போலும் வஞ்சக நெஞ்சடைமானிடப் பதர்கள் தாம் எத்தகைப் பெருமை யெய்தின ராயினும் “எல்லாம் வல்லசித்தர் தம்” பாததுகி பெறுந்தின் பொருந்தார். ஆதலால் சிற்றறிவுடைய சிறுபெரும் மனிதர் தப்பனைபோற்றும் ஊனுணர்வதனை யூதி யூதியே உப்டிடச்செயினும், தேவாதிதேவனும் விரும்பிய உருவாம் புருஷ காமபீரம் நிறைந்ததோர் விருஷப மெப்திட நினைப்பது வினே! நலப் கந்தயில் தப்பனாயின் விதி தானே வரிகும், சாதன சாத்திய முணர்ந்துண்மையிற் பழகார் தமக்கு. ஊனுணர் வற்றதோர் உண்மையை யுணரத் தானுணர்வாகி யுனுணர்வொழிக்கவே வேண்டும். ஊனுணர்வொழிந்த உத்தமர்க்கன்றி மற்றவர் தம்மை “மாயாஜால மனமெனும்பெண்மயில்” “வாயால் வல்லவன்” ஆகவே தோன்றி, அடங்காப் பிடாரியைப் பெண்டு கொண்டே பின்னர் பேயாட்டந் தானும் பின்புத்திப் “பொய்க்கால் நடைமலிப் பேரலியர்” உயர்வை மையல் என்னுமோர் தையலாம் பிணையிட்டுக் கால்கட்டு கட்டிக் கடைவீழ்செய்யுமே!

எல்லாம் வல்லதோர் சித்தரைக்கண்டு நான், உண்மையில் அடங்காப் பிடாரியாம் பெண்மயில், —மாயாஜால மனமெனும் தூர்த்தையை, வாயால் வல்ல அவன் லுண்மையை வென்று, நாய்போல் நயந்து நடக்கவேசெய்யும் உபாயம் ஏதென். லுண்மையாய்க்கேட்டேன்: கேட்டவன் குறிப்பைக் குணம்பெறக் கிரவித்ததோர் எல்லாம்வல்ல சித்தர் தாமும், நயம்பெற நாட்டார் நகைமிகை நாடேல்: உண்மையெதுவுண்டோ, அதை யுண்மையிற் பற்றுக்: அன்பிலாவது அரற்றிலாருமோ! வாயை முடித் தாயைத் தொழுது, துஷ்டரை வெல்லும் துர்க்கையைச் சரண்புகுந் துத்தம பக்தியால் உளங்குளிர்ப் பூசித்து, பஞ்ச பூதங்களை யயிர்தமயிச் சமைத்து, பரித்தியாக சித்தத்தை வெண்சாமர

மாக்கி, வள்ளத்திலுண்ணப்பையுள்ளபடி தாடி
கள்ளத்தை விட்டுக்கொடுக்காத பறத்து “என்
வென்று செல்லுமூன் என்னையாய் கிடு
மோர்” பரிபக்குவ மறிந்து பதிகிரிதக் தூவெ
டுத்தால் சுகிபதி தர்ம உணர்ச்சியின் உண்மை
பால் கதிபெற வாயுலாம், சண்மயியமும் தான்
பெறலாம்,—என்றுமே செப்பி பென்றடை
தெறுந்நை வெள்ளாடை புரிந்து கிடைக்கத்
தான் பார்த்து, சிறுநடை சுட்டிச் சிறுபெண்
தானுக்கி பதிகிரி தர்மத்தைப் பாரி நீ
காக்க வென்றார். “பதிகிரி மென்பதில் பான்
மைபுணராத் சிறிபெண் தனக்குச் செய்யுபதேச
மென்?” என்றமே யானவரைப் பணிந்துமிகக்
கேட்கத், துணிந்து கின்பெற்குப் பக்குவ
சோதனை பண்ணுவானவரும் “தோப்புக்காரனம்
போடவே” பென்றுதொந்தியிய எண்ணாட்டி,
எம்ஹா சக்கரநிலில் வைத்து சாக்ரியாத்
தெவியைத் தான் குறித்து தூர்க்கையை ஆதிர்
ஷ்டானமாக வைத்து துன்பொழி மந்திரம்
தான் ஜபித்தார். ஆன்பெற்றவாய் நின்ற அவர்
அதட்டின சப்தமும் குளிர்ந்தாக்க: இன்கீப
யுருவாய் நின்ற அவர் இதுபாடுசெய்யும் இனி
வாக்க:—

ஓம் ஸ்ரீ துர்க்கமாயை நம:

I

“அண்டை அயல்கிடக்க அலறாதே!
சண்டை போட்டெதிர் யோராதே!
உண்டதற் கிரண்டகம் கிணக்காதே!
கொண்டவனைக் குடி செடுக்காதே!
சண்டித்தன மிழைச் செய்யாதே!

II

கண்மைக் கோபம் கொள்ளாதே!
துர்மைத் துரோகம் செய்யாதே!
வாய்மை வஞ்சகம் செய்யாதே!
கேர்மை கட்டித் தடவாதே!
சீரமை, தாண்டெடச் சிணக்காதே!

23*

III

கெஞ்சில் வஞ்சகம் கிணையாதே!
பஞ்சில் தீப்பொறி வையாதே!
குஞ்சு குஞ்சுநையைக் கெடுக்காதே!
வஞ்சக கெஞ்சரைச் சேராதே!
பஞ்ச புதப்பழி போடாதே!

“சூழவார்து மாளதோர் கீர்நைக்கொன்றி நீ
உள்ளொழும் கீயங்கொள்ளாம் தொலைப்பாய்
தொலைத்தாயின் உன் மனத்தெளியில் வந்து
தோகைபெ ரின்றுமுட்பதெசஞ் செய்வென்.”
என்றவர் இளமியொழிவிட்டு அவர் பாதபத்
மங்கலில் தான் கிழுந்தேன். கிழுந்தெழுந் தா
ஹாவெனத் தொழுதேன். வெட்டவெயிபன்றி
வெறுகாணென்.

[இதற்குப் பதார்த்தமும் வாச்சியார்த்தமும் தானே
விளக்குவதாயிருப்பதால் நாம் இக்கெடுத்தோதத்
தேவையிலில். தத்துவார்த்த பரார்த்தங்களும் லக்ஷி
யார்த்த முணர்ந்தோதியவருக்கே விளங்கும். மனத்
தெளிவடைந்த பாராயணம் இதற்கு லக்ஷியார்த்த
முறைத்தால் அவருக்கு விவெகசிந்தாமணியின் 18-
வது வாய்மையும் முழுவதும் அனுப்பும்படி ஆக்கரு
யானபடியால், அதற்கிசைந்து அவருடைய ஆக்கரு
யை வெளிப்பட்டோம். பதில் அனுப்புகிறவர் நாம்
பர்மி 15வக்குள் பத்திராசிரியர் கையில் வந்து சேரு
ம்படி தீர்க்கமாயெழுதி யனுப்பவேண்டும். அக்கீ
சரிக்கப் பாதவை பிரசரிக்கவும் திரும்பவும் பட
மாட்டா. வி. சி. ப-1.]

கமலாம்பாள் சரித்திரம்.

துவ்வொருவரும் வைத்து வாசிக்க வேண்
டிப் பத்தாவார்த்தமான ரசம் பொழியும் கதை.
கமலாம்பாள் சரித்திரம் 3-வது பதிப்பு: 328
பக்கம் தயாராயிட்டது. விலை ரூபா 1-4-0
தயார் செலவு வேறு.

100-க்குக் குறையாமல் வாங்குகிற விபா
பாரிகளுக்கு தக்க உரிஷன் கொடுக்கப்படும்.

வேண்டுமோர் பைலப்பூர் ஸ்திதாலயத்தி
லிருக்கும். அ. ப. வெண்கணி காரியதரிசுக்கு
எழுதுவர்.

TEN YEARS' WAR OF THE FLESH AND THE SPIRIT 1901-1910.

"OVERCOMING THE WORLD."

Or, The Great Vow of Renunciation.

"Like the hart panteth after the water in the brook, so panteth my heart after Thee, O Lord!"

"From a number of useful articles written to 'The Hindu Organ,' Jaffna, I am of opinion you have a sound knowledge of our *Yōga Sāstras* and you have some *Siddhis* also. Therefore I approach you in the attitude of a disciple to a Guru and entreat you to show me the Way to the Light of God.....Oh my Guru! Will you pity this humble servant and show him 'What *Daharīkasi* is! What *Kamukashubhai* of *Chit-ambaram* is! What the seat of Brahman within me is! The thousand-petalled lotus! The seat of வாசுகத்தி! Her three letters! etc. How am I to see the Dances of Natarajah within myself.....Oh Guru! Have mercy on me and show me the Way clearly to see my Self, to see the Dances of Natarajah, to see my Eternal Mother! I am determined to go to India and see you personally....."—
A Thirsty soul from over the seas.

திருமூலதேவர் திருமந்திரோபதேசம்.

"காணுனுகோடிகடி கமழ்சந்தனம்

வா ஹமாமலரிட்டுவணங்கினும்

வடிவரினைக்கி யுணர்பவர்க்கல்லது

தேனமர்பூங்கழல்சேரவொண்ணதே."

"அரித்தவுடலையெம்புத்ததில்வைத்து

பொருத்தவைம்புத்தஞ்சித்தாதியிற்போந்து

தெரித்தமனாதிசத்தா தியிற்செல்லத்

தரித்ததுநா ரணைதற்பாத்தோடே."

"ஆவித்தமலத்தின்புறத்தின்புற

மேலித்திரியும்விரிசடைந்ததியை

சூவித்தருதிற் கொடுபோய்சிவத்திடை

தாபித்தும்பிரந்தாமறியாரே."

I—* வயிற்றொடுகிளத்தல்—1901.

உலகைவிட்டொழித்தல் அல்லது மஹாபிதிஷ்க்ரமணம்.

I.

Man the Microcosm—Analysis of His Physical Body.

மண்ணிறிற்றந்து மண்ணாகு மிவ்வுடலம்

மாயைவலைப்பட்டு மாசுநிபெற்ற தென்னேடி!

என்சா னுடலுக்கும் ஒருசான் வயிற்றேகான்:

சான்வயிற்றுக்குள்ளே சடைத்ததுநீள் குடலம்மா!

ஆகாரப்பையொன்று அதன்மேலே வீற்றிருக்கும்!

பைக்குள்ளே செல்லும்வாய் தானாக அசையுமடி;

அசையும்வாய் கொண்டதெல்லாம் அரைத்துள்ளே செல்லயிறும்;

உட்செல்வதாகாரம் அது உடன்படுதல் சீரணமாம்;

சீரணமாம் சக்தியினால் சித்திப்ப தென்னேடி?

* A talk with the Belly as representing the 'World' within. Extracted from "the Gospel of the Holy Mother" published on *Vijayadasami* day 1903. Price Rupee one. V. P. P. Extra. Apply to the D. K. Agency Myslapore.

What external Nature is one the Cosmic World, so is the Belly in the Microcosm of Man,

II.

His Subtle Bodies or Discrimination of The Natural from Real Man i.e. Jiva and Atman.

சித்திப்ப தன்னமய மதுவோடா னுடல்களான் !
அன்னமயத்துள்ளே ஆமைந்துள, ரு பிரானமயம் ;
பார்த்தாலதுவாயு ; பிரானனென்றால் வேறல்ல ;
பிரானமயம்போக மூன்றாமயம் மேலுண்டு ;
மனோமயமதுகான் "நான்" "என்" தென்றாடிவரும்.
விஞ்ஞான மயமென்பார் கூப்புத்தி யதுவேகான் ;
ஆனந்த மயமதுவோ சுத்தமனச் சாக்ஷிபம்மா ;
இத்தனைக்கு மேலுள் நான் **பரமனவனெருவன்**
அவனே நானன்றி அயல்வோடி அல்லன்கான் !

III.

The Pratyagatman or Adam before the Fall.

பசிதாக மெனக்கிலை பார்த்தியர் தானில்கை !
சுகதுக்க மெனக்கிலை சுற்றமுமே தானில்கை !
எங்குப், சிறைந்திருந்தும் ஏகாந்தியாபிருப்பேன் ;
உனக் கங்கமில்லை பங்கமில்லை இங்குதகங் கேதமில்லை ;
மாணமில்லை சனமில்லை மாயை மயக்கமில்லை ;
ஊனுறக்கந்தானில்கை ஊனமொன்று மெனக்கில்லை ;
மனைமிகக்க னெனக்கில்லை மாசிலத்தார் பாருமில்லை.
இப்படியிருக்கு † மெனக்கோர் குறைவொல்லி
1 'மாயக்காரியவன் ‡ மதுநிமிடம் முறைபிட்டான்.

IV.

The Evolution of Natural Man or creation of EVE and MAN's Fall

முறைபிட்ட சப்தமத முயழங்கியதே யம்பரத்தில் §
அம்பரத்தாடு மழகனது கண்டுகொண்டே
† ஆடாடென் றாடினான் ஆட்டி விட்ட பம்பாம்போல்
2 தேசியவனொருத்தி தேவடியான்போற் குதித்தான்.
ஆட்டமுங்குதிப்பு மகிசயமா யிருக்குதென்று
ஆனந்த மயங்கடத்து அகண்டவெனியாயிருந்த
3 ஆகியவன் எணையினுள் அவசரமா போடிவந்தான் ;
4 மாயப்புலக்கியவன் மகிழ்ந்துகில வார்த்தைசொல்ல
5 மாயவுருவானெனான் மனமறங் பேசனுத்தேன்.

1. Maya or Avidya symbolised by the Serpent in the Bible.

† Perfect Man or Adam before his Fall.

‡ Vidya or true knowledge - EVE before the fall :—Perfect Woman—Lead—the Crowning Glory of God's creation.

§ The Voice reached the Throne of God i.e. The Self-luminous plane or The highest plane transcending though where the light of all lights shineth in Glory.

† Set the Great Law of Evolution to work.

2 The Divine Energy called the World or the Holy Ghost—The whole line means : The Law of Evolution began to work with the utmost speed.

3 Suddhamaya of one with God, variously called Paramukti, Ambika and other names all denoting the same state of consciousness known as the Turya state or Paramahansa—pure Satva.

4 Asuddhamaya i.e. impure or tainted by a slight admixture of Rajas and Tamas or subject to Gunas i.e. to passion and ignorance i.e. Nature in the Eve that yielded to Temptation.

5 Denotes the fall of Man from his perfect State : Describes Jivatpatti, or birth of Natural Man.

V.

Natural Man and His bitter Experience of the World &c. After 'Paradise Lost.'

- பேசினபேசுச் சென்ன வாதிட்ட வாத்தையென்ன
6 மாயைவந்து ஜாலம்செய்ய மல்லுக்குநான் நின்றதென்ன
சொல்லச்சொல்ல வளரும்தமா சூனுவாது தொடரும்தமா,
சுருக்கச்சொல்லி விளங்கவைப்பேன் சின்மயமே சாக்ஷிந்பாய்.
7 மாயையவன் கையாலே மதனன் பட்ட அவஸ்தையெல்லாம்
சொல்லத்தான் ஏறுது சொல்வன்மை போதாது ;
8 வயிற்றையவன் நொந்துகொண்டான் வாயால்மிகப் பிதற்றலுற்றான் ;
எண்ணுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிமிக நொந்துபோனான்.
பாழ்வாயிறே பழங்கிணறே பழிபாவ முனக்கில்லையே !

VI.

His disgust of the world and turning away from its vanities.

“இதா லிதம்பாராயே ‘இநிம்பை கூர் என்வயிறே !’
உன்னைத் துர்த்தாலும் தூர்வதில்லை துறந்துதாலும் தெளிவதில்லை
துறந்தாலும் விடுவதில்லை துதித்தாலும் கேட்பதில்லை
உறைத்தால் உபாதிக்காவாய் புரிப்பானால் பொகா தென்பாய்
மிருந்து போட்டால் வருத்திவாய் குழைந்து போட்டால் எரித்திவாய்
மட்டுமிதம் தப்பாமல் மணிசிந்தும் பிசகாமல்
சுசுகியோ நென்றனக்கு சண்டிக்குச் சுடப்படைக்கவேண்டும்.
வேண்டியதை வேண்டியபடி வேண்டியும் படைத்தேனே !
படைத்ததற்குப் பபவென்சொல் பாழ்வயிறே பெருச்சாறியே.”

VII.

His thirsting to attain his former state of Bliss or endeavour to regain Paradise.

“உண்டுத் துறங்கியவன் குழைத்ததெல்லாம் போதாதுவன்றே
றய்த்தொழிந் துட்கார வுன்னினே னுள்ளத்தே.
நீ ஆடிவைத்தபடியெல்லாம் ஆடினேன் வெருகாலம்
ஆடிபலுத்ததன்றி ஆனதொன்று கண்டதில்லை.
பண்டைபோ னுன்றனுக்குப் படைக்க இப்போ ஆனில்லை !
ஆனில்லா வேளையிலே நீ யதித்தல்வே ரிழைக்கவேண்டும் !
சுசியென்ன உருகியென்ன சொகுசு தானுனக்கென்ன !
அடைகாய் கணிகிழங்கு அகப்பட்டதைப் புசிக்கும்—
பெரியதொரு வீடுதனில் பெருமை புனக்குண்டோ சொல்லாய் !”

6 The Differentiating Spirit called the World or Worldly Spirit.

7 The real man i.e., the Soul of man or Atman that knows and wills.

8 Belly the Symbolical representation of the Cosmic World or external Nature in the Microcosm of Man.

9 The fabled Vehicle of Ganesa or Vigneswara, the Lord of Nature and Natural or Psychic Powers which are the greatest obstacles to realisation by man of his own true Self.

VIII.

Rising of the Christ in Man : Takes the Great Vow of Renunciation and thus "Overcomes the World." 10

“உன்னோடு வாழ்தலாம்” துணர்ந்தே யுனைவொழித்தார் லொரியோர்கள் ;
உனையொழிந்தாக் காரணத்தா லுழலுகிறேன் மிகநொந்து ;
உன்னோடு ஒத்துவாழ உபாயமொன்று சொல்லுவன்கேள்,
என்சொற்படியே நீ நடந்தால் எக்காலும் சுகித்திடலாம் ;
“கண்டனா கிடைத்ததுவைக் கனியுடனே பரிந்தவிட்பேன் ;
அறிந்ததைப் புகித்து நீ யடங்கியே யிருந்தையானால்,
அகிலமுழு னுனதாரு மதினேனும் சங்கைநிலை ;
சற்றேனா மேலுமாறாக் விருந்தாயே யாமாகில்,
கருமலுனை யொழித்துக் குந்திலேன் சம்மதான்.”

ஓம் தத்ஸத்.

—ஆனந்தத்தாய் மொழி,

II.—NAVARATRI—1910.

“Hunger and Thirst” Conquered.

நவராத்திரி பூஜை—1910.

II.—வயிற்றை விட்டொழித்தல்—1910.

வைராக்கிய சித்தன்வேசடை நீக்கம்.

ப்ரஹ்மலித்வரன் ப்ரேமாதந்தகீதம்.

“கூடப்பிராணமலரம் தீயெஷ்டம் அலக்ஷம் கரையாமியதும் !

அபிசம் அசம்ருத்தம்ச் சலர்வம் மீட்டினமே க்ஷறாத்.” —புறநாட்டம்.

[பரிசுதாமாசுர மாலியத்தை யுண்டிபுண்ணுகிற பேரியவளாகிய அலக்ஷமியை நான் (உம்முடைய அனுகூலத்தால்) போக்கடிக்கிறேன். தாரித்திரியத்தையும் வகலமான விருத்தி யில்லாமைமையும் என்னுடைய க்ரஹத்தினின்றும் போக்கடியும்—என்பது பதப்பொருள். இதன்மேல் வித்யாசன்யர் வியாக்கியானம் இது:—“பரிசுதாஹம் முதலிம் அசுத்தத்தை யுண்டாக்குகிறவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியான உமக்கு முன்னே பிறத்தவளுமான அலக்ஷமியை நான் வசம்செய்து விடுகிறேன். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! எழுமையையும் குறைவைபு மென்விட்டில் சின்று மெனியே ஹத்தும்.”]

முலத்துநித்தேழ்த் தூக்கோனாச் சக்காத்துள்
வாலைதனைப் போற்றி வயிற்றித்தேள்பூரவாமே.

“புல்லரிடத்திற்குப்போய் பொருள்கனக்கு னையேந்தி
பல்லி மிகக்காட்டிப் பறக்கவிழிக்கிறேன்பு !
பல்லிகக் காட்டாமல் பறக்க விழிக்காமல்

புல்லரிடம் போதாமல் என் கண்ணம்மா !
பொருளுனன்குந் தாராயோ” !—சித்தர் விண்ணப்பம்.

“என்னென்ன செய்கிலு நீ ஏதேதெயற்றிடினும்

உன்பிள்ளை யுன்னடிமை யுனக்கேநா னர்ப்பணம்கான்!

“என்பிள்ளை யென்பொருளுள் றெதிர்த்துவரு மமகாரத்தை

உன்பிள்ளை யுன்பொருளுள் றன்பாதத் திடைப்பனித்தேன்.”

ப்ரஹ்மலித்வரன் ப்ரேமானந்த கீதம்.

1. ஸ்வர்ப்பண பிந்துதர்ப்பணயஜ்ஞம்.

- (1) ஆர்ப்பணம் உனக்கென்றே யென்தனைக் கொடுத்தேன்
தர்ப்பணம் பிந்துவால் † பின்னுநான் செய்தேன்
ஆர்ப்பணஞ் செய்துமின் தர்ப்பணஞ் செய்துவென்
ஆர்ப்பணதர்ப்பண யாகத்தின் மகிமைபை யென்னசொல்வேன்!

2. யாகாச்சியின் சிறப்புரைத்தல்.

- (2) முப்புரத்தில் முன்னையிட்ட நியதுவே ‘வாம்’மதாய்
இப்புரத்தில் என்னஹத்தே மூலத்தி நானாக
எப்புரத்தி லுள்ளமலம் எத்தனைநா னானுமும்
அப்புரத்தை யத்தோடு மெரித்திடுதி யானதுவே!

3. “கூடத்திப்பாஸாமலாம் ஜ்யேஷ்டாம் அலக்ஷ்மீம் நாசயாயியஹம்.”

- (3) முர்மலத்தை யெரித்திடுதி மூலத்தி யதுவொன்றே
எம்மலத்தை யானுலும் எரித்திடுதி யாகுமம்மா!
எம்மலத்தை யெரித்திடுதி யென்பசிதாஹப் புன்மலத்தை
சின்மலமா யெரித்ததுவும் நிர்வகற்பத் தாலன்றே!

4. நிர்வகற்பத்தி யுரைத்தல்.

- (4) நிர்வகற்பத் தாலன்றி நீளுலகில் வெற்றியில்லை
நிர்வகற்பத் தானதுவே நினவொன்று பில்லாமனம்
நிர்வகற்ப மனமதுவே சிறைகூன்யம் என்றுரைப்பர்
நிர்வகற்ப மாமனாக நிஷ்டையிலே கண்டுணர்வாய்!

5. “ஒழிவிலொடுங்கி ‘ஓம்’என்றுந்நுப்பார்!”

- (5) நிஷ்டையிலே கண்டுணர்ந்த நிர்வகற்ப மனத்தானும்
நிஷ்டையிலே நியொடுங்க நிறைகூன்யம் தானாகும்;
நிஷ்டையிலே சிறைகூன்யம் தானா நீயுமப்போ
நிஷ்டையிலே நிறைகூன்யத் துள்ளினங்கும் சோதியைப்பார்!

† (“பிந்து எம்ருல் என்ன?” வென்பதை கீஷ்டபிந்தாமணியின் செய்த எப்ரல்-மே-மாசுத்து சஞ்சிகையின் 14 வது பக்கத்தில் பார்க்க.

6. சிற்றம்பல தரிசனம்.

- (6) சோதியைப்பார் சூல்கொண்ட மேகம்போல் சூனியத்தில்,
ஆதியைப்பார் அம்பலத்தில் ஆடுமென் கூத்தைப்பார்!
ஆதியைப்பார் பாதியைப்பார்! ஆதிபாதியின் சோபனம்பார்!
ஆதிபாதியின் இடையிருக்கும் சிற்றம்பல வீதியைப்பார்!

7. சிற்சபாநாதன் சயனம்.

- (7) சிற்றம்பல வீதியைப்பார்! சின்மயானந்த சோதியைப்பார்!
சிற்றம்பல நாடியைப்பார்! சின்மயசக்தியின் கூத்தைப்பார்!
சிற்றம்பல நாடியைப்பார்! சின்மயசக நித்ரையைப்பார்!
சிற்றம்பலத் தாடியலுத்த சிற்சபாநாதன் சயனம்பார்!

8. சிற்சபாநாதன் அறிதியில் அதிர்சயம்.

- (8) சிற்சபாநாதன் சயனம்பார்! திருவாங்க சேஷத்திரம்பார்!
சிற்சபாநாதன் கோயிலைச்சுற்றிய திருமதில்கள் எழும்பார்!
சிற்சபாநாதன் சயங்கரஹத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள சோதியைப்பார்!
சிற்சபாநாதன் அறிதியில்கொள்ளும் அதிர்சயத்தை முற்றப்பார்!

9. “ஐகவச்சி பரமேசுவர்ஸ்ய.”

- (9) ஸீலத்துதித்த வாஸுமங்கே விருத்தையாகி யிருப்பதைப்பார்!
காலத்துதித்த பைரவாங்கே பரஞ்சோதியாகி பரகாசிக்கப்பார்!
† சீலத்துதித்த சேஷநாதமும் அரவணையாக அமர்ந்துபார்!
ஸீலத்துதித்த நின்மலாதேவியின் கோலாஹலத்தையுங் ‡ கூர்ந்துபார்.

10. “அரங்கத் தாடியலுத்தவன் நித்ரை.”

- (10) கூர்ந்துபாரதோ நீளாதேவி குதாஹலகீதா சுகமனிக்க
கூர்ந்துபாரதோ ஸ்ரீதேவிதானம் ஆடியலுத்த கால்பிடிக்க
கூர்ந்துபாரதோ ஸ்ரீதேவியின்னும் பாதம்வருடிப் பரிமளம் வீசுறான்;
கூர்ந்துபாரதோ அரங்கத்தாடி யலுத்தவன்நித்ரை செய்கோலத்தை!

11. அறிதியில்கொள்ளும் அரங்கநாதர் ஸக்திதான மஹிமை.

- (11) அரங்கத்தாடி யலுத்தவனித்ரை செய்குவதை நீ கண்டுவிட்டாய்
அரங்கத்தாடி யலுத்தவன்போல் ஆவதும்ல்லதும் விட்டுவிட்டாய்!
அரங்கத்தாடி யலுத்தவன்கால்போல் வீகற்பரிவிசுற்பமும் ஓய்ந்ததப்பா!
அரங்கத்தாடி யலுத்தவன் நித்ரைமுன் பசிதாஹங்களும் பரந்ததப்பா!

† ஸம்ஹாசச்சி அண்டலாந்தலக்ஷியாய் ஐங்கியபோம் அளித்ததையும் எந்தபடி

‡ உன்மனி ஆதிசேஷமாய் சின்மத்தத் தவாதிதமான நாதம்.

12. பசிதாஹவேசடை நீக்கம்.

- (12) பசிதாஹங்களும பரந்தரப்பா பார்முதற்பூதங்க ளொழித்ததப்பா!
பசிதாஹங்களும இறந்ததப்பா பார்முதற்பூதங்கள் நாமொடுக்க;
பசிதாஹங்களுந் குழப்பத்திலயம் பார்முதற்பூதங்கள் என்னுநராப்பா!
பசிதாஹங்களுந் காஸ்பதமாமந்த முத்தாளுமுன்னேன்ட் டோடிப்போனான்!

13. ப்ரஹ்மவித்வரன் சாக்ஷாந்ஹா தரிசனம்.

- (13) பரத்தை மறைந்ததோர் பார்முதற் பூதங்கள்
பரத்தில் மறைந்ததோர் புதுமை போல்
† 'வரனை மறைந்ததோர் விஜ்ஞான விருத்திகள்
† 'வரனில் மறைந்ததோர் புதுமை காண்!

14. ப்ரஹ்மவித்-வான், -வாரியன், -வரிஷ்டன்.

- (14) ப்ரஹ்மவித் தாமவன் ப்ரஹ்மத்தை யுறிந்தவன்
ப்ரஹ்மவித் வரனாவன் ஸ்ரீவித்யை வரித்தவன்
ப்ரஹ்மவித் வாரியன் ஸ்ரீவித்யை தரித்தவன்
ப்ரஹ்மவித் வரிஷ்டன் சிவசக்திபாக்ஷ ஸ்வரூபாருபனே!
ஓமத்தல்வத்.

விஜய தசமி.

தசமியிலே சாக்ஷாந்ஹா சிவம்பொய்யமுன நுடைய இருக்காஸ்கண்டு
சிவபாக்ஷால் ஞானமந்திரோதாரி நிஷ்களாத்தின் நீயுந் தாமொன்றேயாகி,
பரிவீலலா ஆனந்த மயமேயாகி, யருள்வெளியாய் வரமருள்வாய் அக்ஷண்டநிதி,
சிவவியாய் சுகிமுசுமாய்ப் பிஷ்டாமுகம் பார்த்தான்வாய், சோதியே மனோன்மனியே
[சுதினவாழ்வோ]

ஓமம்

The Vision of the Merging of the Unifying Spirit in Unity Eternal.

“குருலிங்க சங்கம தரிசனம்.”

“ஸ்ரீகுரு: வர்வகாண பூதசக்தி:”—பாவஞ்சை நிஷ்க.”

“நிருவருட்பால்தான் சரக்கதேவி சுந்தரோசவரனாக்
சுமத்தல்து குருஹஸ்தானினைய
உண்டேனேயுண்டேனே யவளுண்ணுமூலையொழுமம்
மீனாக்ஷிசுந்தரோசர் மெய்யமுதப்பாவம்மே.”

The Day of Cleansing of the Spirit (1st July 1900.)

துவித்திருமஞ்சனம் அல்லது அருட்குழவி யுற்பவம்.

“இழுக்கென்றி ருந்தேனின்சன் நன்மேகாமிலேதமியிலேன்
சுழுக்குன்றிலேவந்தேனியழைத்தென் குழைப்போரா
நுழுக்காவென்றனைபிழுக்கேத்திந்திருக்குடர்க்கையிலே
அழுக்காறுழிநுமுஞ்சுநீராடிப்பழுக்கவைந்தவன்வெருட்டினேன்.”

—ஆனந்தத்தாய்மொழி.

† 'ப்ரஹ்மவித்வான்' என்றொருவன்.

The Day of Merging of the Spirit. (16-10-1910.)

“சுருஷிக் சங்கமம்”

சுருபரனாரால் நோக்கத்
 திரிபுரமெரித்தான் குறுநகையாலே
 எரிபுரமாமென் சிந்தையுட்கடித்
 திரிபுரமெரித்த குடந்தைக்கோனே!
 அரி அயன்காண அடிமுடிக்காட்டி
 நரிபரியாக்கிய நலமுங்காட்டிப்
 பரிநரியாகிப் பாரிவினோடாக்
 கிரிபுரமாய்ந் கிளபுரங்காட்டிப்
 பிரிவினாப்பிரிவால் பந்தெலாக்கித்தந்த்
 திரிபுரநகைந் தவருடந்திற் பொந்தாய் பொந்தி!

Correcting the False Notion of Body.

(By St. Thayumanavar)

உடல் பொய்யுறு அனர்த்தல்.

(“பசிதாழ்மற்றுப் பாழ்வாழ்நறைத் துறத்திருக்கவாதுமா?”)

என்னும் கேள்விக்குத் தாயுமானவர் பதில்.)

“உடல்போய் யுறவாய் னுண்மையுற வாகக்
 உடவரார்? தண்ணருளோ கண்டாய்--திடமுடனே
 உற்றுப்பார்! கோன குருசொல்லே யுண்மைந்ருப்
 பற்றிப்பார்! மற்ற வெல்லாம்பாழ்.”

1. “தூசுபுறமின் தூசுபுறமின்!”

“மெய்யான தன்மை விளக்கினால் யார்க்கேனும்
 பொய்யான தன்மை பொருத்தமோ—ஆயாவே!
 மன்னு ரிராஜச யின்னம் வந்ததல்ல வுன்னடிமை
 யென்னுநில யெய்துமா நென்!”

2. அரிவான் சன்மனத்தொளி கிளத்தல்.

“எதைஞ்ச்சம்மா விருமனமே யெய்துனக்குப் [க்கு
 போதித்த வுண்மையெக்கே போகவிட்டாய்—வாது
 வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடி அயேயுன்
 புத்தியென்னு போதமென்ன போ!”

3. பங்குதவனத்திற் தயங்குதற்கு ‘சுருஷிக் சங்கமம்’ சரிசனம் கிடைத்தவரிடமுண்டாதல்.

“சுருஷிக் சங்கமமாகக் கொண்ட திருமேனி
 சுருஷிகளும் மேலநிசர்பாற் காட்டாத்-அருமென்று
 கண்டவர்க்கிடையானத்தம் கண்டுக்கொடலாம், அலகு
 கொண்டவர்க்கில் சென்ன கிடைக்கும்!”

4. ‘சுருஷிக் சங்கமம்’ முடிந்ததல்.

அவ்வுறப் பதிலம்பே ன்புடனே தானிருத்தாத்
 கல்ல முருகாதோ கன்னோந்து—பொல்லாத
 தப்பவழி யேனினித்தாய் தந்தமு சீயிந்த
 வேயப்பிலே யானத்தமே.

+ எப்பவழி யானத்தமே.

5. பரங்குணை வள்ளலாமிதவன் துணையுணர்
த்தல்.

இளிய கருணைமுகி வெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி—தனிமுதல்வன்
சித்தன் பரமன் கிமலிநிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுத்தனை.

6. மெனசூபகேசமே யுபகேச மென்பதுணர்ந்தல்.

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழ்வீன்கீழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெலாம் போதித்தான்—ஏதில்
சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ருளவ
கிணகாறு மெனவெ னிவன்.

7. தேசமேகேசேஷ்டைகொழிந்த ருளிகளுக்கு
யோகநிலைமே மோகநிலையாமென்பதுணர்ந்தல்.

தேசச்செயல்தானுஞ் சிந்தையுடனே குழையில்
யோகநிலை ருளிகளுக்குக் கொப்புவிதோ—மோகநிலை
மல்லலிலே வாழ்வாரோ.† அப்பனே நீயற்ற
வெல்லலிலே சம்மா விரு.

8. யோகத்திற்குநீர்க்கு மனமும் சம்மாவிருக்கச்
சகோதரமாமென்பதுணர்ந்தல்.

சம்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
இம்மாய யோகயினி யேனடா—தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவென டார்கண்ம
நிஷ்டா சிறுபின்ளாய் நீ.

9. மனமிதக்க (சுருந்தையறுக்க) மாயை கீற்று
மனித தப்பதல்குறியத்தோடெச்சமாயை
அவம்பதத்துக்கு என்றும் அறிநிலை.

நீயற்ற வங்கிலையே நிஷ்டையதில் நீயிலையோ ?
வாயுற் றவனே மயங்காதே!—போயற்
றிருந்தாலு நீபோகாய் என்றுமுள்ளாய் சம்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா.

10. குருபரன் போகத்தொருவன் சென்னுக்கு †
"வதுமதில்" வென்றுணர்ந்தல்.

வாவாவென் றின்பம் வாவழைக்குக் கண்ணீரோட்
து ! ஆ ! வென்றேயுமுத வப்பனே—நீவாடா !
எல்லா நமக்கெனவே யிந்தனையே யிந்தபடி.
நில்லாய் அதுவே நிலை.

† அப்போது விவேகமானதைச் சுட்டிக்கொடுக்கிறது.

† Compare, "புராதனமாயே நாயகியாகியும்
பெயர்மெனத்தெக்காட்டி யென் போதத்தான் அயலாக
அடியிறுமில்லாத போதப்பூணவென்குஞ் சதுமதம்க்கென்
றுபாயமாய் வைத்தது."

11. குருவிங்க சங்கம தரிசனத்தால், இடைக்
கும் அகண்டலக்ஷியமே கிரேஷ்டமான
வழி யென்றுணர்ந்தல்.

நில்லாப் பொருளை நினையாதே தின்னையுன்னோர் !
கொல்லாப் பொருட்களைத் கொல்லாதே-சல்லாதே
சிந்தை குழைந்துசுக்கு சோக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி.

12. ஒன்மொழி யுபகேச மபுயிமையும் அதன் சித்
திமுழுணர்ந்தல்.

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லித்
பழிபழியும் நல்லருளாத் பார்த்தோர்—மொழியுக்கே
யேற்றிருக்கச் சொன்னவனேறெ யெங்கும் பெருவெ
பார்த்தவிலே மெல்லாக்கீ பார். [நீயியாம்]

13. அலர்நீர், அலர் புறத்திறவுண்மை யுணர்ந்தல்.

பாணத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பின்
லாருந் திறக்கையரிதரிது—சேரே [னையப்போ
மணத்துறவு மப்படியே மாறு விவற்றி
† துணக்கிவைத்த வாடுண்டுறே யோர்.]

14. விசுவம் தீர்க்கு பொருள்வார்க்கும் பரமநிஷ்
டையோ அதன் சித்தியுமுணர்ந்தல்.

நாராம லெயொருவா லுன்னு மதுன்னொளியைப்
பாராம லுன்னபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ
பத்தாக் கிண்கயும் பரத்தொழுந்தா னந்தவென்வக்
தத்திக் கரைபுரண்ட தான்.

15. அநாதசாந்திதான் னிடம்பொடாமல் அநா
ந்திலே பந்தம்மாயியாய்ந்துபோக் புறத்தி
லும் அங்கியியாயிரு வென்றுணர்ந்தல்.

தானுன தன்மைவந்து தாக்கிடு வல்லிடத்தே
வாழ்ந்து மாயை வழங்காவோ—நூலுக்கென்
உன்னுன்னே தோன்றா வுறவாக் கின்றதென
வென்னுன்னே பொன்று மிரு.

16. குருவிங்கசங்கம தரிசனத் தண்ட பரிபந்த
வக்கு குருவிஷ்ட யுபகேசத்தியே அகண்ட
வந்த மனிக்குமென்பதுணர்ந்தல்.

என்னையுன்ன யின்னதிது வென்னும் எறிஞநிலை
தன்னையு வென்ற தருணத்தி—லன்னையெற்ற
† யின்னைக்குருவிஷ்ட பௌத்திகண்டா யையனே
யுள்ளத்தி லுன்னேயுணர்.

† துள்ளுகைபடும் மதிஞ்ஞாலும் கைகட்டு மென்,
படி.

17. Compare நிரூபிக்கோபகேசம்:

"முகத்திற் கண்கொண்டு பார்த்திற் றமூட்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்தம்
மகட்டுத்தாய் தன் மனனுடையோடிய
சகத்தைச் சொல்லென்றால் சொல்லுமாதெங்கனே."

2. ஆயுசிகாரமற்றேன் அறிவென்னும் சொருபமொத்தனுபவித்தேன்,
சிறியே அகம்புத்தி தீதனமானபின்
சோதிர் மயமான சுகமக பானபின் (எப்படி)
3. தன்னிலே யடக்கமென்றே தடஸ்தமாய் தன்மயமாகின்றேன்
பொன்னுக்குள் பணியுறு பிறிந்தாற் போலவே
சின்மயமாபெய்கும் சேஷித்து நின்றபின் (எப்படி)

—ஆவுடையாரம்மாள்.

“தானுனதன்மயமே யல்லாலென்றைத் தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போலுனும் சுழ்பூரிப்போலப் போயொளிப்பதல்லாது புலம்வேறின்றும்
† ஞானசாரத்தினொடு ஞேயமற்ற ஞானநுவுநழுவாம நழுவினிற்கும்
ஆனாழிதன்பெருமை பெவர்க்காரசொல்வார் அதுவானாலுவாவ ரதுவேசொல்லும்.”

அதுவென்று லெதுவெனவொன் றடுக்குஞ்சங்கை யாதலிலுத்துவெனவு மற்றவேளிட்டு
மதுவண்டவன்டெனவுஞ் சநகனுகிமன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தாரென்றும்
பதிரிந்தநிலையெனவு மென்னையாண்டபடிக்கு நிருவிதற்பத்தாற் பாமானந்தக்
கதிகண்டுகொள்ளவா நின்னாளுக்கர் இந்தக்கதியின்றி யுறங்கென்மேற் கருமப்பாரேன்.

—:—

—தாபுமானவர்.

ஓம் ஸ்ரீ சாவித்திரீயைநம:

உபநிஷதர்த்த தீபிகை.

7. சுகரஹஸ்யோபநிஷத்.

சுஹநாவது இதிராந்தி:

1. “முன்காலத்தில் மகா தேஜஸ்வியானவரும் சகல வேதங்களுக்கும் தபசுகளுக்கும் ஓர்
நிதி (பொக்கிஷம்) போன்றிருமுன்ன வியாசர்
அம்பிகைபுடன் கூடிய சிவத்தை நமஸ்கரித்து
அஞ்சலி ஹஸ்தராய் சொன்னார்.”

2-3. ஸ்ரீ வேதவியாசர் வாக்கியம்: “தே
வர்களுக்கெல்லாம் தேவனுனவரே, மகானானி
யிய, பாசங்களைப் போக்குவதையே நிச்சய
மான விரதமாக வுடையவரே, என்னுடைய
புத்திரானாகிய சுகருக்கு வேத சம்ஸ்கார கர்மத்
தில் (உபநயனத்தில்) பிரஹ்மோபநேசம் செய்
யவேண்டிய காலம் இப்பொழுது சமீபித்து
விட்டது. ஒஹ்ருருவே அப்பிரஹ்மோப
நேசம் தங்கடால் செய்ப்படவேண்டும்” என்
றார்.

ப்பொழுது ரஹஸ்ய உபநிஷத்
தை வியாக்கியானம் செய்கின்
றோம்:—தேவரிஷிகள் பிரஹ்
மாவைப் பூஜித்து நமஸ்காரம் செய்து “ஓ பசு
வானே, எங்களுக்கு ரஹஸ்யோபநிஷத்தைச்
சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். அவர்
சொன்னதாவது:—

† ஞானம் ஞேயம் ஞாதரு என்பவற்றைத் “நிரிபுடி” என்பார்கள். இது, அறிவு, அறியப்படும்
பொருள் அறிபவர், ஆகிய மூன்றைக்குறிக்கும். இம்மூன்றையும் தன்னி யிடுகினது தன்மயமாய் விளங்கு
மென்பர். “தரிஷ்ட தர்சனதர்சயாயித்யத்த்வா வாஸநயானுதூ, தர்சனப்ரதமாபாஸ மாத்திரம் கேவலம்
பஜ” என்பது சூருதிவாக்கியம். “பார்க்கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படுகிற வஸ்து இவைகளை வாஸனையுடன்
தன்னிவிட்டு விளங்குகிற சிவோஷ்டமான ஆத்மாவையே பஜி” என்பது இதன்பொருள்.

4. ஈசுவரன் சொன்னதாவது—கைவல்யமாகியும் சாஸ்வதபாபுமிருக்கும் சாக்ஷாத் பிரஹ்மம் என்னால் உபதேசிக்கப்படவில் (உன்) பின்னரே மகாவைராக்நியத்தால் (சகலத்தையும்) விடுத்துத் தானே பிரகாசத்தை யடைவான்.

5-6. வேதவியாசர் சொன்னதாவது—அது எப்படியாகிலும் ஆகட்டும். உபநயன கர்மத்தில் என்முத்திரன் பிரஹ்மோபதேசம் பெருவானாகில் தங்கள் பிரசாதத்தால், ஓ மகேசுவரனே, சித்திரம் சர்வஞ்ஞனாவான். தங்கள் பிரசாதத்தை யடைந்தவனாகி நான்ருவிதமாகிய (பத) முக்தியை யடைவான்.

7. வியாசரின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, தேவர்களும் ரிஷிகளும் கேர்ந்த அக்கூட்டத்தில் சாம்பசிவனுனவர் திய்யாசனத்தில் சந்தோஷத்துட விருந்துகொண்டு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினார்.

8. பக்திமானும் கிருதகிருத்தியருமாகிய சுமரானவர் அவர் சம்பந்தத்தையடைந்து அவரிடம் பிரணவத்தை யடைந்து பிறகு பின்வருமாறு சொன்னார்.

9-11. ஸ்ரீசுகர் சொன்னதாவது—தேவர்களாகெல்லாம் ஆதியாகிய தேவனே, சர்வஞ்ஞனே, சச்சிதானந்த ஸட்சனத்தை யுடையவனே, உமாபதியே, சர்வ பூதங்களுக்கு மீசுவரனே, கருணாநிதியே, நீர் கிருபைவைக்க வேண்டும்; உம்மால் பிரணவத்தில் அந்தர்த்தமான (உண்ணிற்கும்) மேன்மையாகிய புரப்பிரஹ்மமானது உபதேசிக்கப்பட்டது. தத்துவமசிமுத்தியவாக்கியங்களுடையவும், பிரஞ்ஞை முதலியவைகளுடையவும்ஷடங்கங்களை (ஆறங்கங்களை) ஷசேஷமாய், கிரம்பிரகாரம், உண்மையானபடி கேட்க இச்சித்திரேன். அவ்விரகசியங்களை ஓ! சதாசிவனே, கிருபையால் நீர் இப்பொழுது சொல்லவேண்டுமென்றார்.

12. ஸ்ரீசதாசிவர். சொல்கிறார்.—மிச்சுவர் நல்லது, ஓ மகாபுக்திமானும் ஞானசித்தியுமாகிய சுமருமரியே, உம்மால் கேட்கப்பட்டதான வேதத்தின் ரஹஸ்யமானது கேட்கப்படவேண்டியதே.

13. எதை யறிந்தமாத் திரத்திலேயே சம்சயமின்றி சாக்ஷாத் மேக்ஷமே கிடைக்குமோ (அந்த ரகசியத்தை) ரஹஸ்யோபநிஷத் எனும். பேரால் ஷடங்கங்களுடன் சொல்லுகிறேன் (கேள்.)

14. இவ்வங்கங்கனில்லாமல் (மகா) வாக்கியங்களை ருருவானவர் உபதேசிக்கக் கூடாது; ஷடங்கங்களைக் கூடியே மகா வாக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் உபதேசிக்க வேண்டும்.

15. நான்கு வேதங்களுக்கும் எவ்விதம் உபநிஷதங்கள் சிரசாகுமோ, அவ்விதமே இவ்விரகசியேர்ப்பிஷத்களும் உபநிஷதங்களுக்கெல்லாம் சிரசாகும்.

16. ரகஸ்யோபநிஷத் நாகிய பிரஹ்மமானது அந்த புத்திமானால் தியானம் செய்யப்படுமோ அவனுக்கு புண்ய காரணமாகிய நிர்ந்தங்கனாலும், மந்திரங்கனாலும், சுருதிகளாலும் (வேதங்களாலும்) ஐயங்களாலும் என்ன பிரயோஜனம்!

17. தூறு வருஷம் (மகா) வாக்கியார்த்த விசாரத்தால் எதை யடைவானோ அது ரிஷி திபர்னம் இவைகளோடு கூடி ஓர் தடவை ஜபிப்பதால் (கிடைக்கும்.)

18. ஓம் இந்த ஸ்ரீ மகாவாக்கிய மகா மந்திரத்திற்கு ஹம்சன் ரிஷி; அவ்யக்த காயத்திரி சந்தனம்; பரமஹம்சன் தேவதை; ஹம் பிஜம்; ஸம் சந்தி; ஸோஹம் கீலகம்; என்னால் பரமஹம்சனை பிரிதி செய்யும் பொருட்டு மகாவாக்கிய ஜபத்தில் கிரியோகம்,

(1) சத்யம் ஞானம் அனந்தம் பிரஹ்ம
அங்குஷ்டாப்யாம் நமீ;

(2) நித்யானந்தோ தர்ஜனீப்யாம் ஸ்வாஹா!

(3) நித்யானந்த மயம் பிரஹ்ம மத்தியமாய்
யாம் வஷட்.

(4) யோவை பூமா (எல்லா மாயிருப்பது அல்
லது மேன்மையானதும் ஆகிய பிரஹ்மம்.)
அநாமிகாப்யாம் ஹம்!

(5) யோவை பூமாதிபதி (எல்லாவற்றிற்
கும் அதிபதி) (எனவே) கனிஷ்டி காப்யாம்
வொஷட்.

(6) ஏகமேவாத்விஜீயம் பிரஹ்ம கரதல கர
பிருஷ்டாப்யாம் பட்.

(i) சத்யம் ஞானம் அனந்தம்பிரஹ்ம ஹிருத
யாய நமீ.

(ii) நித்யானந்தோ பிரஹ்ம ரிகேசஸ்வாஹா! பட்.

(iii) நித்தியானந்த மயம் பிரஹ்ம சிசாவைவஷ.

(iv) யோவை பூமா கவசாய ஹம், (வெளஷட்)

(v) யோவை பூமாதிபதி நேத்திரதிரயாய

(vi) ஏகமேவாத்விஜீயம் பிரஹ்ம அஸ்திராய

பூர் : (வஸ்ஸவரோம் இதி திக்பந்தம்) [பட்.

த்யானம்:—நித்யானந்தம் பரமசுகதம் கேவலம்

[ஞான மூர்த்திம்

விசுவாஜிதம் சசன சந்ருசம் தத்துவஸ்யாதி

[லக்ஷியம்

ஏகம் நித்யம் விமலமசலம் சர்வஜி சாக்ஷிபூதம்.

பாவாஜிதம், த்ரிசுனாரஜிதம் சத்ருகம் தம்ந

[மாயி.

[நித்யானந்தராயம், பரம சுகத்ததைக்கொடுப்

பவராயம், கேவலராயம், ஞானஸ்வரூபராயம்,

ஐகத்ததைக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவராயம், கிர்

மலராயம், சலன மற்றவராயம், சகல புத்தி

கனிதும் சாக்ஷியாய் நிப்பவராயம், பாவனாதிதரா

யும், முக்குணங்களு மற்றவராயுமிருக்கும் சற்

ருருவை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.]

20. மகா வாக்கியங்கள் நான்காகும். அவை
யாவன:—

1. ஓம் பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்ம,

2. ஓம் அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி,

3. ஓம் தத்துவமஸி,

4. ஓம் அயமாத்மாபிரஹ்ம.

21. தத்துவமஸி யென்கிற அபேத. வாசக
மாகிற இதை யார் ஐபிக்கிறார்களோ அவர்கள்
சிவசாயுஜ்ய மாகிய முத்தியை படைவார்கள்.—

22. தத்பதமாகிய மகா மந்திரத்திற்கு

பரமஹம்சன் ரிஷி,

அவ்யக்த காதீ சந்தன்;

பரமஹம்சன் தேவதை,

ஹம் பிஜ;

ஸி சக்தி;

ஸோஹம் சிலாம்;

எனக்கு சாயுஜ்ய முத்தியின் பொருட்டி ருப
த்திஸ் விதிபோகட்.

தத்புருஷாய அங்குஷ்டாப்யாம் நமீ—

சசானாய தர்ஜனீப்யாம் ஸ்வாஹா;

அகோராய மத்யமாப்யாம் வஷட்;

சத்யோ ஜாதாய அநாமிகாப்யாம் ஹம்;

வாமதேவாய கனிஷ்டிகாப்யாம் வெளஷட்;

தத்புருஷ, சசான, அகோர, சத்யோஜாத,

வாமதேவையோ நமீ கரதலகரபிருஷ்டாப்

யாம் பட்.

இவ்விதம் ஹிருதயாதி கியாசம்.

பூர்புலஸ்ஸவரோம் என்று திக்பந்தம்.

தியாநம்:—

ஞானம் ஞேயம் ஞானசம் யாஜிதம் சத்தம்

புத்தம் பூத்தமஸ்யவஞ்ச,

சத்யம் ஞானம் சச்சிதானந்த ரூபம் த்யாயே

தேவம் தன்மஹோ பிராஜமானம்.

[ஞானமாயும், ஞேயமாயும், ஞானத்தால

டையப்படுவதற்கு அநீதமாயும், சத்தமாயும்,

ஞான ரூபமாயும், முத்தமாயும், அழிவற்றதா

யும், சத்யமாயும், ஞானமாயும், சக்கிதானந்த
ரூபமாயும் மகாப் பிரகாசமானதுமான அத்தே
வதைபை தியானம்செய்கின்றேன்.]

துவம்பத மகா மந்திரத்திற்கு
விஷ்ணு சிஷி;
காயத்திரி சந்தன்;
பாமாத்மா தேவதை;
ஐம் பீஜம்;
கலீம் சக்தி; ஸோனி கிலகம்;
என் முகத்தியின்பொருட்டு ஜபத்தில் விநி
யோகம்;

வாசுதேவாய அங்குஷ்டாப்பாயம் நமீ;
சங்கர்ஷணப தர்ஜனீப்பாயம் ஸ்வாஹா;
பிரத்தாபராய மத்யமாப்பாயம் வஷட்;
அநிருத்தாய அநாமிகாப்பாயம் ஹம்;
வாசுதேவாய களிஷ்டகாப்பாயம் வெளஷட்;
வாசுதேவ சங்கர்ஷண பிரத்தியுமன அநிருத்
தேப்யீ கரதல கரபிருஷ்டாப்பாயம் பட்;
இவ்விதமே ஓநிருதாயி நிபாசமும்; பூர்புவல்
ஸாவரோம் என்பதிக் பந்தம்.

25. தியானம்:—

ஜீவ த்வம் சர்வபுத்தானம் சர்வதராகண்ட வித்
ஹம்;

சிந்தாஹம்கா யந்தாரம் ஜீவாக்யப் துவம்
பதம்பஜே!!

[சுகல பூதங்களுக்கும் ஜீவத்துவ மானவ
னும், எங்கும் அகண்டரூபியாயும், சிந்த அகல்
காரங்களை நடத்துபவனாயும் இருக்கும் ஜீவனெ
ன்று சொல்லப்படும் துவம் பதத்தை பஜிக்கின்
றேன்.]

26. அசிபந மகாமந்திரத்திற்கு

மனம் ிஷி;
காயத்ரி சந்தன்;
அர்த்தநாசுவர தேவதை;
அவ்யக்தாதி பீஜம்;
நாசிம்ஹம் சக்தி;

பமமாத்மா கிலகம்;

ஜீவப்பிரஹ்ம ஐசுபத்தின் பொருட்டு ஜபத்தில்
விநியோகம்.

பிருதிநீச்யனுநாய அங்குஷ்டாப்பாயம் நமீ.
அப த்வபனுநாய தர்ஜனீப்பாயம் ஸ்வாஹா
தேஜோத்வனுநாய மத்யமாப்பாயம் வஷட்
வாயு த்வனுநாய அநாமிகாப்பாயம் ஹம்
ஆகாசத்வபனுநாயகனிஷ்டகாப்பாயம் வெளஷட்.
பிருதிநீச்ய தேஜோ வாயு வாகாச த்வபனு
நேபய கரதலபிருஷ்டாப்பாயம் பட்.

பூர்புவல்ஸாவரோமிதி திக்பந்தி

27. தியானம்:—

ஜீவோ பிரஹ்மேதி வாக்யர்த்தம் யாவதஸ்தி
மனஸ்திகி

ஐசுபம் தத்வம்ஸயே குர்வன் தியாயேதஸிபநம்
ஸதா!!—

[ஜீவன் பிரஹ்மம் என வாக்கியார்த்தத்தில்
எதுவரைமில் மனம் நிபுக்ருமின அதுபரியந்தம்
(மனோ) ஸயத்தில் ஜீவன் பிரஹ்மம் இதன்
இரன்புடன் ஐக்கிய தத்வத்தை அதுசந்தா
னம் செய்துகொண்டு “அஹி” பதத்தைத் தியா
னம் செய்யவேண்டும்.]

இவ்விதம் மனாவாக்சிய ஷடங்கர்கள் சொல்
லப்பட்டன.

(இன்னும் வரும்.)

மு. கோ. நாராயணசாமி ஐயர்.

Gleanings on the Way from Earth
to Heaven

An Original Mystical Work in English with a
Chart of life. Sold at 2s. 6d. Offered for Rs. 1-10
by V.P.P.

Apply to the Secretary D. K. Agency,
Mylapore, Madras, S.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம் III]

[காட்சி-5.]

இடம்—வையை ஆற்றின் கரையில் உள்ள ஒரு
நந்தவனம்; வையை ஆற்றின்கரை.

காலம்—விடியற்காலம்

113 தீர்தர்—
கண்ணகி
கோவலன்
கொளத்தி
கொளசிகன்

கோவலன்:—(கண்ணகியை நோக்கி) கண்ணனி!
எம் ஐயகோட்டத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு நெடுந்
தூரம் வந்துவிட்டோம்!

கொளத்தி:—ஆமாம்; பாணர்சன் சொன்ன வையை
ஆறு இதுதான் போலும்! (ஆற்றைக் கையால் காட்
சுகிறான்.)

கண்ணகி:—மாதுமூர்த்தி! அந்தப் பாணர்கள் நம்மி
டம் எவ்வளவு அன்பும் பட்சமும் காட்டிப் பேசினா
ர்கள்; பார்த்தீர்களா!

கொளத்தி:—பாண்டிய நாட்டில் புலயும் மானும்
ஒரு துறையில் நீர் குடிக்கிறதென்றால் அவர்கள் மம்மி
டம் அன்பு காட்டி பது ஒரு ஆச்சரியமா? “அரசனெவ்
வழி குடிசைவழி” என்னும் பழமொழியை நீ கேட்
டதில்லையா? எல்லாவற்றுக்கும் அரசனுடைய செங்
கோலே காரணம்!

கோவலன்:—(கொளத்தியை நோக்கி) மாதுமூர்த்தி,
கதிரவனுதிக்குத் தருணமாயிற்று! நாம் இந்த நந்தவன
த்தில் தங்கிக் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு
யின்பு அக்கரை சென்று மதுரையை அடையலா
மென்று நினைக்கிறேன்! தங்களுடைய சித்தம் எப்
படி?

கொளத்தி:—ஆறா! உன்னுடைய இஷ்டப்படியே
செய்யலாம்.

கண்ணகி:—இந்த நந்தவனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து
இவ்வளவு அற்புதங்களுக்கும் அநிசயங்களுக்கும் கண்டு
புணர்ச்சித்துச் செல்லலாமென்றே கானும் விரும்பு
கிறேன்!

கோவலன்:—ஆனால் சரி; நீங்களிருவரும் இந்த
நந்தவனத்திலேயே இருங்கள்! நான் ஆற்றுக்குச்
சென்று சந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்திய கருமா
னுஷ்டானங்களைச் செய்து முடித்துக்கொண்டு ஒரு
நொடியில் திரும்புகிறேன்.

கொளத்தி:—கோவலா! அப்படியே செய்.

கோவலன்:—ஐக்கிராதையாயிருங்கள்! நான் போய்
வருகிறேன்! (ஆற்றுக்குப்போகிறான்.)

கொளத்தி:—(ஆற்றங்கரையில் ஒரு பக்கத்தில்
யின்று தனக்குள் கொல்லிக் கொள்ளுகிறார்) நாமோ
கோவலனைத்தேடிப் பலவிடங்களுக்குச் சென்றும்
அவனைக் காணாமல் கடைசியாக இவ்ரு வந்திருக்கி
றோம்! இக்காலது அவனைப் பார்த்துக்கொண்டுமோ
இல்லையோ! இருக்கட்டும்! அதோ ஒரு சுந்தர புரு
ஷன் ஆற்றை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறான்!
அவன் ஒருகால் கோவலனாக இருந்தாலும் இருக்க
லாம்! எல்லாவற்றிற்கும் நாம் அந்தக் குருக்கத்தி
மரத்தினடியில் சென்று தங்குவோம்! (கரையோர
மாயுள்ள ஒரு மாதவி மரத்தின் நிழலில் தங்குகிறார்.)

கோவலன்:—(ஆற்றையடைந்த புன்புதன் காது
லியோடு காணகத்தில் நடந்து வந்த கவந்தத்தை
நினைத்து வருத்தித் தானே புலம்புகிறான்) ஆ! சிவமே!
ஐயக்கதா! உன்னுடைய திருவிளையாட்டை நான்
என்னென்று சொல்லுவேன்! நான் பிறந்தது எங்கே!
வளர்த்தது எங்கே! இப்போதிருப்பது எங்கே!
இவைகளை யெல்லாம் நினைக்கும்போது என் மனம்
படுகொண்கின்றதே! நான் எதை நினைத்தமுமேன்!
அன்பினிற் சிறத்த வென் ஒருமிர்த்தத்தை கைமத்தன
மெனக்கு மகிழ்மண முடிந்ததை நினைத்தமுமனோ!
சுப்பினுக் காசியாம் கண்ணகி தானும் பாலியனெந்
தக் கோவலன் தன்னால் கொடுத்தது ரொத்திய
கொடுமை நினைத்தமுமனோ! கள்ள வொழுக்கமே
தென்னிதென் நெண்ணிய மங்கை மாதவியின் பெயர்
த்திறம் நினைத்தமுமனோ! அம் கண்ணகிச் சிறக்கியின்
சிறுமை யுடையாத வென் புல்லறிவு நினைத்தமுமனோ!
கல்லினும் முள்ளினும் புல்லினும் புதர்னும் என்
னருக்காதல் எய்திய துயர் நினைத்தமுமனோ! கண்
மணி போன்றவென் கண்ணகி தன்னின் காந்திலும்
பதனை வினையது கூடியே விற்பிட நசன் விதித்த
விதியினை நினைத்தமுமனோ! யான் எதை நினைத்தமு
மனோ! எதுதான் செய்வேன்! (கண்ணர் சொரிய

மௌனத்தோடு பூமியைப் பார்த்தபடியே யோசிக்கிறான். அவனுடைய சரீரம் வெளுத்துப்போயிற்று.)

கௌசிகர்:—(தனக்குள்) அதோ ஆற்றங்கரையில் ஓம்புவனுடைய திற வேறுபாட்டையும் மனாலேறு பாட்டையும் றோக்குங்கால் அவன்தான் கோவலனாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் நம்முடைய சந்தேகம் தெளிய ஒரு யுக்தி செய்யலாம்! (கோவலன் காத்தில் விழுப்படியாகத் தாம் கின்ற குருக்கத்தி மரத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்) ஏ! மாதவியே! கோவலன் பிரிவினுக்கு ஆற்றாது காமத்தினால் தயாமுற்று, அது முதல் இதுவரையில் வருத்தம் வருகின்ற மாதவியைப்போல, இவ்வேளில் நீங்க அதற்கு ஆற்றாது முதுவேளில் கரவந்து வெயிலால் மாதவியாகிய நீயும் வருத்தி நிற்கின்றாய் போலும்! அந்த மாதவியின் பெயரை நீயும் அடைந்திருந்தலால் உனக்கும் அவளுடைய குணங்கள் இருக்கின்றன! (இங்கு மாதவி என்னும் வார்த்தை தாசியாகிய, மாதவிக்கும், குருக்கத்திற்கும் பொதுவாக ஓம்புது கவனிக்கத்தக்கது).

கோவலன்:—(கௌசிகர் சொன்ன இந்த வார்த்தை காத்தில் பட்டவுடன் அவரை ஆறுதல்கொண்டு மிகுந்த பரபரப்பின்) ஐயா! தாம்பரர்! இந்த மரத்தைப்பார்த்து என்னமோ சொன்னீரே; அதன் பொருளென்ன? (என்று ஆவலுடன் கேட்டான்).

கௌசிகர்:—அப்பா! ஒன்றுமில்லை! இந்த மரத்தைப் பார்த்தவுடன் கோவலன் என்பான் ஒருவனைப் பிரித்து விருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நங்கையின் ஞாபகம் எனக்கு வந்தது! அதன்மேல் எதோ உளறியிருப்பேன்!

கோவலன்:—அந்த நங்கையார்? அவள் எப்படிப்பட்டவன்? அவள் பெயரென்ன?

கௌசிகர்:—அவளுடைய அழகைச் சொல்லுவதென்றால் ஆயிரம் நாலு படைத்த ஆதிசேஷனாகும் முடியாது! இருந்தபோதிலும் என் சிற்றறிவிற்கு எட்டிய மட்டும் ஒருவாறு அவளுடைய அழகைச் சொல்லுகிறேன்! நீ கவனமாய்க் கேட்பாயாக!

“அநெறித்தன்ன செறிமுழர் கற்றையும், பிறைசெறித்தன்ன கறைமயம் துதலும், கயவினைத்தன்ன வகல்கு விழியும், குயிலை முகிழ்த்தன்ன வமைவகு களியும், பளிங்கினன்ன துள்கொளிக் கதாப்பும், உன்னையன்ன தென்னொளிக்கெலியும், குயில்களையுத்த விலவறுதிழும், முறுவல் பூப்ப மின்னென மிளிர்கு, குது முத்தன்ன சிறு முன்னொயிறும், கொழுக்கர்ப்புணலித்து விழாமிய கழங்குத் தவியிற் கவிநித்தன்ன சிறுதிருவடியும்”

உடையான் அந்த நங்கை! அவள் பெயர் மாதவி! அவள் விலைமகளாயினும் குலமகளினுஞ் சிறந்த கற்புடையாள்! கோவலன் என்பவனின் தன்மனத்திலே எழுதி அழகுபெறப் பாரக்கும் பாவை நல்லான்! கற்பினுக்காரி! குணத்திலுக் குறைவிடம்! காத்த களஞ்சியம்! அன்பின் பொக்கிஷம்! பெண்கள் நாயகம்!

கோவலன்:—அந்த மாதவிக்கு இப்போதென்ன சம்பவத்து விட்டது?

கௌசிகர்:—ஐயா! அவளுடைய காதலனான கோவலனென்பான் அவளை விட்டுப் பிரிந்த தயரத்தால் அவன்மிகவும் மனம்வருத்தி வருணிக்கமின்றிப் பாயும் படுக்கையுமாபிருந்து அழகண்ணாள் கின்றிய மூக்கு மாய் சதா சார்வாலம் பிணற்றி கொண்டிருக்கிறார்! அவன்தான் அப்படி. என்னால் கோவலனுடைய தாயார் தகப்பனும் பரிசு தயார்த்தகக் கண்ணால் பார்த்துமடிய வில்லை! அவர்கள் நலவா பங்கத்திலும் ஆட்களை விட்டுத் தேடிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்! ஊர் ஊர் களோ அக்கோவலன் பிரிவாற்றாது மனமுடைந்து துக்க சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார்கள்! அரிய மணங்கூட்டித் தேடித் தவிர விட்ட நாகம் போலவும், இனிய உயிரை இழந்து விட்ட உடலைப் போலவும் அவனுடைய சுற்றத்தார் தயரக்கடலில் ஆழ்ந்திருக்கின்றார்கள்! அந்தக் கோவலனைத் தேடியே நானும் செல்லுகிறேன்!

கோவலன்:—ஐயா! அந்தக் கோவலன் என்பவன் னானே!

கௌசிகர்:—(ஆச்சரியத்துடன்) ஆ! அப்படியா! மிகவும் கலமாயிற்று! கும்பிட்டபோன தேய்வம் குறுக்கே வந்துபோல் தாங்களே வந்து விட்டார்கள்! (மடியிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்துக் கோவலன் கையில் கொடுத்து) ஐயா! இதை மாதவி உன்சுளிடம் கொடுக்கச் சொன்னால், நயை செய்து என்னதால் விழும் படிச் சற்று உரக்கவே வாசியங்கள்!

கோவலன்:—(அக்கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு) ஆஹா! அப்படியே வாசிக்கிறேன்! (கடிதத்தை உரக்கப்படிக்கிறான்.)

241-கணிகையர் வீதி; காலரிப்பும்பட்டினம்.

18-7-தி. மு. 6-வது வருஷம்.

அன்பின் சிறந்த ஆறுதல்கள் கோவலா!

தேவரீர் திருமுகிகளைத் திக்குகோக்கித் தண்டம் பண்ணித் தங்கக் காதலியைய மாதவி செய்துகொள்ளும் வீடுகுரபணம்! கற்பிற்சிறந்த கண்ணகியுடனே தூவிய புறப்பட்டுத் தாங்கள் கள் சித்திரிகள் என்ற செய்தையை என்னோழி வசந்தமாலே மூலமாக நான் கேள்விப்பட்டேன்! அதுமுதல் என்

மனம் அனலிலிட்ட மெழுதுபோல உருகுகின்றது! தங்களுடைய பெற்றோர்களைத் தவிக்கவிட்டு ஒருவருக்குத் தெரியாமல் வெளிப் புறப்படவேண்டிய காலம் தங்களுக்கும் வரவேண்டுமோ? அடியான் செய்த பிழையின்பொருட்டுத் தாங்கள் சென்றிருக்கால் என்மனம் இன்னும் வருத்தத்தை யடைபு! அப்படியே நான் குற்றம் செய்திருப்போதிலும் அறிவித் திறந்த தாங்கள் அதைப் பாராட்டாமல், பெண்களுக்குப் பேதமையென்பது இயல்பாகவே உண்டானது என்றகொண்டு என்னை மன்னிக்கும் படித் தங்களை வேண்டுகிறேன்! தங்களை இனி எப்போது பார்க்கப் போகிறேன் என்றும் எங்கேயெனக்கு அதிசமையிருக்கிறது! உங்களைக் கணவில் காணலாமென்றாலும் முடியவில்லை! ஏனெனில் நீத்திரையில்லாததால் கணவு காண்பதற்கு மார்ச்சுமில்லை! உங்களைப் பட்டத்திலெழுதிப் பார்க்கவும் சக்தியற்றவனாய் இருக்கிறேன்! ஏனெனில் உங்களுடைய திருவருவத்தப்போல் பட்டத்திலமைப்பது எந்த ஓவியக்காரருக்கும் 'சாத்தியமாகாத விஷயம்! அப்படியே ஒருகால் உங்களைப்போல் பட்டத்தில் எழுதிவிட்டாலும், ஊற்றியிருந்து நீர் பெருகுவதபோல என் கண்ணிலிருந்து இடையெழுது பெருகும் கண்ணானது அந்தப் பட்டத்தைப் பார்க்கமுடியாதபடி என் கண்ணொளியை மறைத்துவிடும்! ஆதலால் தங்களை கோறி காண்பதைவிட வேறு மார்ச்சுமில்லை! அதிலிற் திறந்த தாங்கள் அடியான்பொருட்டு மறுபடியும் ஊர்திரும்பி உங்கள் பெற்றோர்களின் துயரத்தை நீக்கி எழையாகிய நான்கொண்ட வீரகதாபத்தையும் தனிக்குப்படியாகத் தங்களுடைய திருவடித் தாமரையைப் பற்றுகின்றேன்!

இக்கனம்,

தங்கள் உண்மைக்காதலி,

மாநதி.

கோவலகர்:—சரி; இப்போது தாங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்!

கோவலன்:—மாதவி உண்மை அன்புடையவள் என்று அறிந்தேன்! குற்றம் என்னதே ஒழிய அவன் மீது இல்லை! இருந்தபோதிலும் நான் மனவாக்குப்போய் வியாபாரம் செய்துவிட்டு சீக்கிரம் காவரப்பும் பட்டினத்துக்குத் திரும்பிவருகிறேன்! மாதவி கொடுத்த இக்கடிதத்தை என்மீதாவிடம் காட்டி அவளை ஆதரித்துப் பாதுகாக்கும்படி நான் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கள்! அவர்களையும் வருத்தப்படவேண்டாமெனச் சொல்லுங்கள்! மாதவிக்கும் வேண்டிய தேறதல் கூடாதுங்கள்!

கோவலகர்:—ஆதா! அப்படியே! சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள்! நான் சென்று வருகிறேன்! (அவ்விடம் விட்டு நீங்குகிறார்.)

கோவலன்:—(நத்தவனம் சென்று நடந்த சங்கதியைச் சொல்கின்றது உரைத்துவிட்டு) “இனி நாம் அக்கரை செல்லலாமே!” என்று கண்ணியைக் கேட்கிறான்.)

கண்ணகி:—அப்படியே! அதோ ஓடக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்! ஓடத்திலேறிப்போகலாம்! புறப்படுங்கள்! (மூவரும் ஓடத்திலேறி அக்கரைசென்று மகனரையின் கிழக்குக்கோட்டை வாயிற் படியுண்டை உள்ள ஒரு முனிவர் ஆச்சிரமத்தில் தங்குகிறார்கள்.)

[3-ம் அங்கம் 5-ம் காட்சி முற்றும்]

நாகை ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

Sita-A Tale of Hindu Domertic Life.

தேர அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

31-வது அதிகாரம்.

இராமச்சந்திராயற்கு பி. எஸ். பரீகைத் தேவிவிட்டது அவர் ஒருநாளுக்கும் வேலை பழனிவிட்டு நிறகு சம்ஸாரம், காமேசுவரய்யர் முதலானவர்களுடன் திருச்சிணைப்பாளியில் வக்கில் வேலையாய் இருப்பதாக தீர்மானித்து வாழுகிறீட்டார். திருச்சிணைப்பாளியில் ஆய்வு நூலும் வக்கில் வேலையாய் இருக்கிற அவருக்கு நல்ல வருப்படியும் அதிக செல்வாக்கும் ஏற்பட்டது. சீதாவை நல்லவளென்று கொண்டாடாதவர்கள் கிடையாது. இராமச்சந்திராய்ந்தாயாருக்கும் இராமச்சந்திராயற்குக்கும் பணியிடைசெய்யவும் காமேசுவரய்யருக்கு தகுந்தபடி நடந்துகொள்ளவும் தெரியப் பத்தியோடுகூட நடக்கவும் அவனோடுபோல் வேறொருவராலும் இருக்கமுடியாது. நல்ல சமயங்களில் வீட்டுப் பொருத்தியெல்லாம் இராமச்சந்திராயற்கு நன்றியு சொல்லுவார். குடும்ப கணக்குகள் ஒன்று விடாமல் எல்லாம் எழுதிவைப்பார். இராமச்சந்திராய்யர் யாருக்காவது கடிதம், எழுதவேண்டுமானால் சமாதாரம் மட்டும் தான் சொல்லார். மற்றுமெல்லாம் சீதா தானே எழுதிக்கொள்வர். இராமச்சந்திராயற்கு விட்டுவேலையே இருக்காது. தன் பையனுக்கு போதனை என்று சொல்லுவாராம். சிலர் இங்கிலீஷ் படித்தா அம் அல்லது எழுத படிக்கக்கொரிந்தாலும் அது வந்திருந்தாரு அனர்த்தத்தை தான்கிடையிலிருந்து என்ருக்காது. இது சுந்தரப் பீசுரு, புருஷர்களுக்

செல்லாம் எவ்வளவோ சுகத்தைத் தருகிறபடிப் புத்திரிகளுக்கு மட்டும் எப்படி. செடுதலை உண்டு பண்ணக் கூடும். செடுதலை உண்டு பண்ணும் படிப்பெல்லாம் அரைகுறைப்படிப்பே அல்லாது வேறில்லை. அப்படிப்பு நிகழும் அபாயகரமானதுதான். ஏனென்றால் வெறுமையான தான் கூப்பாடு அதிகமாக போடும். இப்படிப்பட்ட படிப்பை மட்டும் சொல்லித்தராமல் பெண்களுக்குத் தமிழ் பாஷையிலோ சமஸ்கிருத பாஷையிலோ இங்கிலிஷிலோ நல்ல புல்தகவ்களைப்பெல்லாம் வாசிக்கசெய்து அதிக பணம் செலவழித்தால் அது ஒருபேராதம் வீணாகுது. படிப்பென்றால் பரிசைத் தேறுவதல்ல. இங்கிலிஷிலும் தெரிந்துகொள்ளுவதுமல்ல. எந்த பாஷையை எடுத்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவை நன்றாய் படித்து அதிலிருக்கும் நல்ல விஷயங்களை பெல்லாம் படித்திருந்தால் அது ஒருபேராதம் வீணாகுமாட்டாது. சீதாவுக்கு இங்கிலிஷ் தமிழ் இரண்டும் நன்றாய் தெரியும். அந்த இரண்டுபாஷையிலும் அசிறக நல்ல புல்தகவ்கள் படித்திருக்கிறாள். மேலும் வளரும் குழந்தைக்குக்கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தான் படிப்பில் எல்லாவற்றையும் நன்றாய்சொல்லி கொடுக்கலாமல்லவா? இப்படி இராமச்சந்திரப்பர் சீதாவுடன் விவரு சுகமாக இருந்துகொண்டு பூவரசு நல்லுடில் சுகைக்கு வேண்டியபவர்களுக்கெல்லாம் நல்ல ஒத்தாசை செய்துகொண்டும் இருந்தார். ஆனால் வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் பிள்ளைமுந்து சாயி அவன் வகைறாவுக்குமட்டும் அல்லவையே பிள்ளை; இப்படியிருக்கஜெயிலில் அடைக்கப்பட்ட கைதிகள் கூப்பப்பன் வெங்கடராமசாஸ்திரிகள், ராஜபவசாஸ்திரிகள் ஜெயிலில் தள்ளிப் பெயர்த்துவிட்டு வெளியே தர்பி ஸூப்ப் போய்க்கிடார்களென்றும் அவர்களை மறுபடியும் பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு துறுதுறு தருவதாகவும் தண்டேரா போட்டார்கள். அத்துடன்முன் தூக்கிப்போடப்பட்டிருந்தபாபி அய்யருக்கு தூக்கில் போட்டதில் உயிர் போகவில்லையென்றும் அவனும் பிழைத்துக்கொண்டிருக்கிறென்றும் அவனைப் பிடித்து கொடுப்பவர்களுக்கு என்னுறுபாய் இனம் கொடுப்பதாகவும் தண்டேரா போட்டார்கள். இராமச்சந்திரப்பருக்கு இதை எல்லாம் கேட்க வெறு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பூவரசுநல்லுப்பக்கத்தில்

சாத்தூர் என்ற ஒரு ஊர் இருக்கிறது. அந்த ஊரில் ஓயின்தார்டன். அவர்பெயர் தெய்வசிகாமணி முதலியார். அவர் மகா கபடசிகாமணி. அவருக்கு தான்மட்டும் வாழவேண்டும் மற்றவர்கள் எல்லோரும் கெட்டுப்போய்கிடவேண்டுமென்றே என்னாம். நல்லநாகரீதமுள்ள இராஜாங்கங்காரில் பணக்காரன் சுகமாக இருக்கவேண்டுமானால் குடிசை புஷ்டியாய் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவார்கள். நமது முதலியாருக்கு மட்டும் அப்படிப்பட்ட என்னாம் இல்லை. எவ்வளவு ஒரு முகலி அல்லது பிள்ளை அல்லது குடியானவன் ஒரு ஏகரா நிலம் வாங்கிவிட்டால் அவன் மறுநாளே கூப்பிட்டு உன்னை குத்திவிட்டிரா தீவத்தை எனக்கு சாகசம் செய்திருப்பா என்று கேட்புப்பார். அவன் ஏழைஎன்ன செய்வான். இவருக்குப்பயந்துகொண்டு சாகசத்தை அவருக்கே பண்ணிவைத்து விடுவான். ஆனால் அவருக்குத்தான்மட்டும் எந்த கீரியாத் வுதர்க்கொண்டு அவ்வளவு பூமி வாங்கினான் என்றும் இவர் முதல் ஏகரா வாங்கும்போது ஓர் பிராமணன் அக்காலத்தில் பணக்காரனுயிருந்து இவரைக் கூப்பிட்டு முதலியப்பலே ஏது பங்கு வாங்க ஆரம்பித்துவிட்டாபா? என்ற கேட்டால் அக்காலத்தில் தன் மனது எப்போற்றிருமென்றும் இவர் போஜிக்கவில்லை. உலகத்தில் படிப்பு அதிகரிக்க இராஜ்யம் செழிக்குமென்று எல்லோரும் எண்ணி இருக்க இவருக்குமட்டும் படிப்பு என்பதே ஆகாது. தன் பிள்ளைகளுக்கு மட்டும் படிப்பு வேண்டுமெல்லாத மற்பார்களுக்கு படிப்புக் கூடாதென்பார். ஏனெனில் படிப்பதில் பட்டதால் படித்தவன் தனக்கு போட்டபடியாக வந்துவிடுவான். தன் அதிகாரத்தை குறைக்கப் பார்ப்பான். தனக்கு அடங்கமாட்டான். ஆய்வாய் படிப்பே ஆகாது என்பார். உத்தியோகஸ்தர்களைக்கண்டால் அவர்களுக்கு ஆசாரமாய் செய்வான். லெடியர் ரெகிளியூஷன் பெற்றட்டும் ஒரு இலாகாதிபதிக்கும் வந்தால் கஷ்டாதிபதியை பிஷாதிபதிக்கு சமனாவகைத்து ரெகிளியூஷன் பெற்றட்டருக்கு ஆசாரம் உபயாப்செய்வான். ஏனென்றால் அவனால் அவனுக்கு காரியம் ஆகவேண்டும். இவருக்குத் தோன்சொல்லுபவர்க்கண்டால் வெறுபிரியம். வெங்கடராமசாஸ்திரிகள் தப்பின் இந்த ஜமீன்தாரின் தகப்பனிடத்தில் மரி

யாதையாய் இருந்துகொண்டு அவருக்கு ஊரில் பங்குசேர்த்துக்கொடுத்தார். அவர்செய்த உபகாரத்துக்காக தெய்வசிகாமணி முதலியார் வெங்கடராமசாஸ்திரிகள்மீது வெகு சிரியமாயிருந்தார். வெங்கடராமசாஸ்திரிகள் சிரியமாய் இருப்பதை கண்டு காவலி சுப்பப்பன் கேலி செய்வான். முதலியை லட்சியம் செய்து குழியானவ னிடத்தில்போய் அவனைநோத்திரம் செய்து கிழைப்பார்களா என்று கேலி செய்துவந்தார். வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் முதலில் முதலியா றிடத்தில் சலிசாய் நிலம் குத்ததைக்கு வாங்க ஆரம்பித்தார். குத்ததை பாக்சிசுக்காக துலுக்க சேலகனை முதலியார் அனுப்பினால் ஊரில் முத லியார் தன்பேரில் பிரியுத்தினால் சேலகனை விட்டு ராகசியம் பேசு கூட்டிவரச்சொல்லி இருக் கிருவென்றுபெருமை சொல்லிக்கொள்வார். பிரி யம்உண்டானால் மரியாதையாகவுடனும் எழுதக் கூடாதா. வாரண்டு சேலகனை அனுப்புவது போல் அனுப்புவானேன். இதைஅறிபாத் அந்த ஊர் ஊவர்கள் எப்படியிருந்தபோதிலும் முத லியாருக்கு வெங்கடராம சாஸ்திரிகளிடம் பிரியம் பிரியம்தான் என்று சொல்லி தாங்களும் அப்படி இருக்க கொடுத்துவைக்கவில்லையே என்று மனதில் அஸ்திபாபவையாள். உடனே சாத்தாருக்குபோய் முதலியார் குத்ததை பாக் கிக்கு கண்டிக்க வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் அவருக்கு நமஸ்காரம்செய்து பின்னால் கொடுப்ப தாக தெஞ்சி கேட்கிக்கொண்டிருவார். பூவரச ளல்லுருக்கு வந்ததும் எல்லோரிடத்திலும் முதலியார் தன்னை பக்கத்தில் உட்கார்த்திக் கொண்டு வெகுநேரம் பேசினார் என்று பெருமை சொல்லிக்கொள்வார். ஒருவர் ராஜா என் னோடு பேசினாரென்று பெருமை அடித்துக் கொண்டுஎல்லோரிடத்திலும் சொல்லிக்கொண் டான். ஊரில் எல்லோரும் அவன் ராஜாவுக்கு வேண்டியவன்போல் இருக்கிறது என்று மரி யாதை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு ஒரு ளன் வேறொரு மனிதன் அவனைக் கூப்பிட்டு அப்பா ராஜா அன்னோடு என்ன பேசினவென் றார். அவன் ஒன்றுமில்லை ராஜா போகும்போது வீதியில் நான் நின்றகொண்டிருந்தேன் ராஜா உடனே என்னை பார்த்து சிநாயே ஒன்றுப் போவென்று ராஜா என்னோடு பேசினாரென் றான். அதுபோல் வெங்கடராம சாஸ்திரிகள்

முதலியாரிடத்தில் போய் வையைக் கட்டி வையை பொத்தி வெளியில் நின்றபோதி லும் வெளியில் வந்து தால் முதலியாருக்கு வெகு ஆபீசை சிநேசிதம் என்பார். ஆப்சி சிநேசித் மென்பதுண்ட முதலியாரை நினைக் கும்போதே ஆபீசைமென்று பயத்தால் உளரி விடும். ஒருவேளை முதலியார் வீட்டு ஆபீசைத் துக்கு இருப்பதாகத்தான் சிநேகமோ என்று சிலர் சந்தேஹப்பார்கள். வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் இப்படி கொஞ்சகாலம் நுந்து பிறகு நமக்கு இந்தவேலை கட்டாதென்று நாரதருடைய உத்தி யோகத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டார். அதற்கு தான் மட்டுமே போதாதென்று காவலி சுப்பப யனைபும் தனக்கடியில் சேர்த்துக்கொண்டார். உடனே இருவருக்கும் தகுந்த வேலை ஏற்பட்டது தினந்தோறும் சாத்தாருக்கு போவதும் அங்கே முதலியா றிடத்தில் பூவரசுல்லுரில் தனக்கு ஆகாத பணக்காரர்களபேரில் எல்லாம் கோள் சொல்லுநிறதும் அவர்கள் முதலியாரை துஷித் ததாகவும் அவர்களுக்கு ஏதாவது கெடுதலை செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொடுப்பார். முதலியாருக்கு பூவரசுல்லுரிலுள்ள நல்லபணக் காரர்களிடத்தில் எல்லாம் நல்ல மதிப்பு விறந் தது. வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் சுப்பப்பன் விருவாரும் அந்த மதிப்பை பெடுத்துவிட்டார் கள். மாதகை வெட்டுவிவதற்கு மரபில் தன் ஞானியைவிட்டு கோடாவிக்கு பிடியாய்ப்போய் கோத்துக்கொண்டு மரத்தைவிட்டு ஒத்தாசை செய்வதுபோல் பூவரசுல்லுருக்கு வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் சுப்பப்பன் இவர்கள் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிச் சுப்புஆனந்தா. ஆனா யும் அவர்கள் தெய்வியாய் இருந்ததில் ஊரில் எல்லோருக்கும், சந்தோஷம். முதலியார் கோள் சொல்லுநிறக்காரர் மீது சிரியமாயிருப்பதைப் பார்த்து வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் குமாரன் முத்துசாமி தன் போஸ்டாபிசு வேலையைக்கட விட்டுவிட்டு இவரிடம்போய் அமர்ந்துகொண் டான். இவனுக்கு வேறே வேலை கிடையாது. தினந்தோறும் இன்ன மனிதர்கள் இவர்களை துஷித்தார்களென்றும், பூவரசுல்லுரில் இன்ன விசேஷம் நடந்ததென்றும் சொல்வதே வேலை. பூவரசுல்லுரில் தெய்வசிகாமணி முதலியா ருக்கு நிலம் ஏராளமாயிருந்தது. அந்த நிலங் களைப்பார்க்கும் ஏஜன்டினிடும் முத்துசாமி

ஏதாவது கோள் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பான். ஊருக்கு ஜனங்களுக்கு ஒரு காரியம் சுகமென்றால், அதுமுத்துசாமி அப்பருக்கும் அவர் சொல்ல வேட்கும் தெய்வசிகாமணி முதலியாருக்கும் பெரிய கஷ்டம். தெய்வசிகாமணி முதலியார் சபாவத்தில் நல்லவராயிருந்தும் அவரை முத்துசாமி அப்பர் கெடுத்து அந்த ஊர் ஜனங்களுக்கும் ஐயந்தாருக்கும் ஆகாமல் செய்துவிட்டார். இராமச்சந்திரய்யர் தான் சம்பாதித்ததைக்கொண்டு ஓர் கோவில் கட்டலாமென்று யோஜித்தார். உடனே அது விஷயத்தில் முத்துசாமி அப்பர் மூலமாய் ஐயின் தாருக்கு ஒரு அலையை விழுந்து விட்டது. இப்படியிருக்க அந்த ஊர்ப்படுகையில் கோவிலுக்காக சனீசாய் 200 ரூபாய்க்கு மரம் ஏலமெடுக்க ராமச்சந்திரய்யர் யோஜித்தார். இது தெரிந்த ஐயின் தார் ராமச்சந்திரய்யருக்கு முன்னமேதான் மனுப்போட்டுக்கொண்டு ஒவரிசியர் முதலியவர்களுக்கு நல்ல இனம் கொடுத்து அம்மாதிரி 1500 ரூபாய்க்கு ஏலமெடுத்து விட்டார். ராமச்சந்திரய்யருக்கு இது விஷயத்தில் வெகு வருத்தம் வந்துவிட்டது. நான் தர்புத்துக்கு செய்வென்றமென்று யோஜித்து ஐயின்தாருக்கு இது விஷயம் தெரிவித்திருக்க உதற்கு ஒத்தாகை செய்வதைவிட்டு ஐயின்தார் விரோதமாகக் கிளம்பினதைக்கண்டு ராமச்சந்திரய்யர் உடனே சர்க்காருக்கு ஐயின் தார் 5000 ரூபாய்க்கு போகக் கூடிய மாதத்தை 1500 ரூபாய்க்கு ஏலமெடுத்து விட்டாரென்றும் ஏலம்போட்டதே ஒருவருக்கும் தெரியாதென்றும், தெரிந்திருந்தால் 5000 ரூபாய்க்கு வருமென்றும் ஒவரிசியர் முதலியவர்கள் ஐயின் தாருக்கு உள்பட்டுவிட்டார்களென்றும் எழுதினார். இந்த பிடிஷனை விஜார்க்கிவிஷய இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்பெஷலாய் அனுப்பப்பட்டார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் கிராமத்துக்கு வருவதாக தெரிந்ததும் ஊரில் எல்லோரும் கிராமசாலடிக்கு அவரைப் பார்க்கப்போனார்கள். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் சாவடியில் உட்கார்ந்திருக்கவும், கிராமத்தாரெல்லோரும் அவர் முன் கைகட்டி நின்றதைப் பார்த்தால், அவர் டிபுட்கலெக்டரோ என்று தோன்றும். கிராமங்களில் ஜில்லா ஜட்ஜி வந்தால்கூட அவனை லக்ஷியம் செய்யமாட்டார்கள். அவனுக்கு ஒருவேளை அதிகாரமிருந்த

போதிலும், ஒன்றுமறியாத ஜனங்களுக்கு அவன் வருகை லக்ஷியமாயிராது. 30 ரூபா 40 ரூபா வாங்கும் ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் வந்து விட்டால் அவனுக்கு மரியாதை தலைகால் தெரியாமல் ஓடி ஓடிச் செய்வார்கள். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் வந்தவெகு நேரத்திற்குப் பிறகு ராமச்சந்திரய்யர் போய் அவர் பக்கத்திலுட்கார்ந்து கொண்டார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டருக்கு மற்றவர்களெல்லாரும் கின்றதைப் பார்க்க, அதிகமாக அகம்பாவம் உண்டாகிவிட்டது. அவன் ராமச்சந்திரய்யரைப்பார்த்து என்னய்யா உங்களுக்குப் பேரிப்போர்களெல்லாரும் கிற்கிறார்களே பென்றான். ராமச்சந்திரய்யர் அவர்களெல்லோரும் தங்களுக்கும் பெரியவர்கள்தான். நாமிருவரும் கிற்கலாம் வாருங்கென்றார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் இவருடன் பேசி முடியாதென்று கண்டு, நல்லது உமது வாக்குமூலத்தை எழுந்திருந்து சொல்லும் என்றார். ராமச்சந்திரய்யர் தாங்களும் எழுந்திருந்து என்னைக் கேளுங்கள். நானும் எழுந்து சொல்லுகிறேனென்றார். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் காரியம் ஒன்றும் சராயில்லை. பிறகு ராமச்சந்திரய்யர் ஒன்று சொல்ல அவன் ஒன்று எழுதிக்கொண்டான். ராமச்சந்திரய்யர் தான் சொன்னபடி எழுதினால்தான் கையெழுத்து போடுவேனென்றார். பிறகு ராமச்சந்திரய்யர் இஷைப்படியே வாக்குமூலம் கொடுத்தார். ஐயின் தாரிடத்தில் ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டருக்கு நல்ல வேட்டையெய்ப்பதை கேற்க்கவும் வேண்டுமோ. பிறகு மற்ற சாக்ஷிகளைக் கேட்க எல்லோரும் ஐயின்தாருக்கும் கோள்சொல்லி முத்துசாமி அப்பருக்கும் பயந்து சொல்ல மாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார்கள். அந்த ஊரில் கராயணசாமி அய்யர்வெப்பருக்கு சாம்பசிவனென்ற ஒரு பிள்ளையுண்டு. அவன் சொல் ஒன்று சொன்னால் அதை ஒருபோதும் தவறமாட்டான். தனக்கு ஏதாவது வரவேண்டி யிருந்தால் வெகு கண்டிப்பாய் வாங்குவான். தான் கொடுக்கவேண்டி யிருந்த போதிலும் வெகு கண்டிப்பாய் கொடுப்பான். சாம்பசிவன் இப்படி இருப்பதால் அவனை ஊரில் அனேகர் தூஷிப்பார்கள். ஒரு தடவை நாராயணசாமி அப்பன் பொய்சாக்ஷி சொல்லி 100 ரூ. சம்பாதித்து அதை சாம்பசிவனிடம்

கொண்டெவந்து கொடுத்தார். சாம்பசிவன் அதை வாங்கி சீமேலிசிரி எரிந்து இந்தக் காசவந்து நாம் எந்நே கோட்டை கட்டப்போகிறோம், கிராமத்தில் வருகிறபணம் எனக்குப் போதும். இதுகளெல்லாம் வேண்டாமென்றான். நாராயண சாமி அய்யன் அடே பைத்தாரா நாய்கிற காச குலைக்குமா, கிடக்கிறது நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன் என்று எடுத்துக்கொண்டு விட்டார். இப்படிப்பட்ட சாம்பசிவனைக் கூப்பிட்டு ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் கோட்டார். கோட்டும் அவன்முழுவதும் ராமச்சந்திரய்யர் சொன்னபடியே சொல்லிவிட்டான். ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் ராமச்சந்திரய்யர் மீது இருந்த கோபத்தை வைத்து ஏலம் போட்டது நியாயம் தானென்று எழுதிவிட்டார். ராமச்சந்திரய்யர் பார்த்தார். உடனே கலெக்டருக்கும் இஞ்சினியருக்கும் மனுப்போட்டு அவர்களை கீழ் உத்தியோகத்திற்கு நம்பாமல் நேரில் வந்து ஜாகாவைப் பார்த்துப்படி கோட்டார், கலெக்டரும் எஞ்சினியரும் அதற்கெனக்கி ஜாகாவை வந்து பார்வைபட்டார்கள். ஜமீந்தார் அவர்களுக்கும் ஆசார உபகாரம் செய்தார். ஜமீந்தாருக்கு இது விஷயத்தில் சிலவானதே 2500 ரூ.க்கு இருக்கும். கலெக்டர் எஞ்சினியர் இவர்களைப் பெரிய உத்தியோகத்திற்குதலால் அவர்கள் ஜமீந்தாருக்கு கட்டுப்பாடாமல், எல்லா மரங்களையும் பார்வைபட்டி ஏலம் போட்ட தொகை ரொம்பவும் சொல்பத்தொகை பென்றும், அதுகளை மறு ஏலம்போட வேண்டுமென்றும் உத்தரவு செய்தார்கள். ஜமீந்தாருக்கு வந்த கோபத்திற்கு அளவில்லை. இவ்வளவு செலவு செய்து விடுகிறதா என்று மேலாவில் அப்பி செய்தார். அங்கேயும் அசல் உறுதியாகிவிட்டது. பிறகுலத்திற்கு வந்ததும் ராமச்சந்திரய்யர் ஊரில் பங்குவிதம் பணம் வசூல்செய்து மரங்களை பெல்லாம் 5000 ரூபாய்க்கு ஏலமெடுத்து பிறகு எல்லோருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தார்.

எஸ். இராமஸ்வாமி அய்யர் பி. எ.

Stray Lessons in Civics.

துரைத்தன விளக்கம்.

2. Thumb-Impression.

2. கட்டைவிரல் அடையாளம்.

I.

தபாற்காரன்:—“லெட்! லெட்! லெட்! லெட்! யாது ஓய் உள்ளே,” என்று ஓர் கூரைக்குழியின் கதவைத் தட்டி கூப்பிட, அக்குழியினின்றும் ஓர் குடியானவன், யாருங்கோசாமி அது, கூப்பட்டது என்று வெளிவருகிறான். மறுபடி தபாற்காரன், ஏன் ஓய், உம்பேர் தொப்பஞ்சாமிபா ஓய்? அப்படி ஆனால் மோரீசிலிருந்து ஒரு மணி ஆர்டர் உமக்கு வந்திருக்கிறது ஓய்.

குடியானவன்:—என்னங்கோ வந்திருக்கு? மணி ஆட்டிமறதா? அப்படினா என்ன?

தபாற்காரன்:—பணம் ஓய்! பணம்! உமக்கு யாரோ மோரீசிலிருந்து ரூபா 25 அனுப்பியிருக்கிறான். உம்பேர் தோப்பஞ்சாமிபா ஓய்?

குடியானவன்:—ஆஞ்சாமி, ஆஞ்சாமி! எனக்கு எங்கப்பனிட்டபேர் தோப்பஞ்சாமி தான்.

தபாற்காரன்:—ஆனால் இப்படிவா, எங்கே உன் கட்டைவிரல் இப்படிக் கொண்டுவா என்று சொல்லி, மைதடவி இருந்த ஒரு கண்ணாடிபின்மேல் குடியானவனது கட்டை விரலைத் தேய்த்து, அதை எடுத்துத் தான் கொண்வந்திருந்த மணி ஆர்டர் பார்த்தல் ஒருதரம் உருட்டி மசியாக்கிக்கொண்டு, இருபத்தைந்து ரூபாய் எண்ணிக் குடியானவனிடம் கொடுத்து விட்டு தன் இனம் கால் ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு போனான்.

குடியானவன்:—எதிர் வீட்டினின்றும் அப்பொழுதுதான் வந்த தொப்புளானே நோக்கி, அன்னே! இன்னிக்கி வெள்ளை காடுபோனேன். சோளக்காட்டிலெருந்து ஒரு நரி ஓடிச் சண்ணே. என்ன அதட்டம் வாப்போகுதோ

என்று கூறிவந்து, சுழுதுடிச்சு கையலம்பினே. யாரோ ஓத்தன், தோல்பரி சின்னதாப் பண்ணிகழுத்திலே மடிட்டிக்கிட்டுவந்து இருபது ரூபாயும், ஒரு அஞ்சு ரூபாயும் குடுத்துட்டுப் போனான். ஆனால் திருப்பிக்கால் ரூபா கேட்டான் குடுத்தேன்.

தோப்புளான்:—சரித்தான் கையிலே என்னன்னேகரி?

தோப்பஞ்சாமி:—அந்த வேடிக்கைக் கேளேன்னே! வந்தவன் பணத்தைக் குடுத்துட்டுக் கட்டைவாரிலே பிடிச்சிழித்து, வண்டி மசியைத் தடவி ஒரு பைலையைத் துண்டு கொண்டு திருந்தான் அதிலெறித்தி, ஒரு சேப்பு மசியாலே எழுதிருந்த காரித்தத்திலே நீத் தீட்டு, அந்த காகிதத்தை மடிச்சிப் பிறியிலே போட்டிக்கிட்டுப் போனான், என்ன. பைத்தியக்காரன் அண்ணே! ஹாலே வண்டி மையைத் தடவி, காகிதத்திலே தடவ இருவத்தஞ்சு ரூபாயா?

தோப்புளான்:—பைத்தியம் போகத்தான்னேகாணுது? எப்படி ஆனால் என்ன? உனக்கு நரிகண்டாத்துக்கு அத்தட்டர் வந்துட்டு தோன்னே?

தோப்பஞ்சாமி:—வந்துட்டுது! வந்துட்டுது! அப்பயா சாமிக்கு அஞ்சு ரூபாக்கி ஒரு ஆடும், அவச ரூபாக்கி கோழியும் வாங்கி அது தை பொங்கல் போடலாம் என்று சொல்லி இருவரும் தன்தன் வீடு சென்றார்கள்.

II.

போஸ்டாபீஸ்

போஸ்டு மாஸ்டர்:—ஏன், ஓய் ஷண்முகம் பிள்ளை! அன்று தோப்பஞ்சாமி என்பவனுக்கு ரூ. 25 மணி ஆர்டர் வந்ததே ஓய் அதை என்ன செய்தீர்?

தபாற்காரன் ஷண்முகம் பிள்ளை:—அதை அன்றே கொடுத்து “தம்ப இம்பிரஷன்” கூட வாங்கி வந்தேனே?

போஸ்டுமாஸ்டர்:—இன்று காலமே எவனோ வந்து தனக்கு மோரிசிலிருந்து இருபத் தைந்து ரூபாய் மணி ஆர்டர் வாடுவெண்டுமென்றும், தன் பெயர் தோப்பஞ்சாமி என்றும் சொன்னானே ஓய்?

ஷண்முகம் பிள்ளை:—அதிண்ணவோ! நான் விசாரித்ததில் நான் பணம் பட்டுவாடா செய்த ஆஸாமி பெயர் தான் தோப்பஞ்சாமி பென்று தெரிந்தது. பணம் பட்டுவாடா செய்தேன்.

போஸ்டு மாஸ்டர்:—நான் வந்தவனை ஒரு போலீஸ் காண்ஸ்டேபிள் அழைத்து வரும்படி அனுப்பி யிருக்கிறேன், அவர்கள் வந்ததும், அவர்களுடன் சென்று, நீர் பணம் பட்டுவாடா செய்த ஆஸாமியைக் காண்பியும்; அவர்கள் அவனை மாலிஸ்திரோட்டம் கொண்டு செல்வார்கள்.

ஷண்முகம் பிள்ளை:—ஆஹா! அப்படியே!

III.

தோப்பஞ்சாமியும், தோப்புளானும்

தோப்பஞ்சாமி:—என்னன்னே தொப்புளான்! அன்னெக்கிவந்துதே இருவத்தஞ்சு ரூபா, அதிலே அப்பயாருக்குப் பூசை போட பத்து ரூபா செலவழிஞ்சுது, பாக்கிப் பணத்துக்கு பரிவாப் கிட்டேன்! அதிருக்கிடும் அண்ணே! இன்னிக்கி வெள்ளென் வெளியே வந்தேன், ஒருபல்லி தலைலேவிழ்ந்திச்சு வள்ளுவன் தெருவிலே வந்துக் கிட்டிருந்தான், கேட்டேன், அவனும் ஆகாசத்தைப் பார்த்துட்டு, எதோ கலகம் வரப்போகுது இன்னான்! என்ன கலகம் வரும் அண்ணே? போகிச்சுச் சொல்லேன்.

தோப்புளான்:—அதிண்ணவோ அண்ணே! வந்தது வந்துட்டுப் போறதே? நீ வேணுன்னு பல்லியைப் படிச்சி தலைலே போட்டுக் கிட்டாய்.

இதற்குள் தெருக்கோடியில் போலீஸ்காரனும், ஷண்முகம்பிள்ளையும், வாஸ்தவமான தோப்பஞ்சாமியும் வர, குடியானவன்:—தொப்புளான்னே! வந்துடிச்சுன்னே! அந்த சேப்புத்தலைக்காரன் படிச்சு நோக்கிவாண்ணே! இதைத்தானன்னே பல்லி காட்டிச்சு! என்று சொல்லி ஓட்டப்பிடிக்க, ஷண்முகம்பிள்ளை சுட்டிக் காட்டினதால்தான் தேடிவந்த ஆஸாமி ஒடினவன்தானென்று தெரிந்த காண்ஸ்டேபிளும் பின் தடர்ந்தோடி அக்குடியானவனைப் பிடித்துப் பின்கட்டாய்ச் சுட்டிக்கொண்டவோ எல்லோரும் மாலிஸ்திரோட் கொண்டு சேர்க்கார்கள்.

IV.

[மாஜிஸ்திரேட் தனது ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்க, குடியானவன் பிண்டிடம் உடையிருந்த கையுடன் பெட்டியின்மேல் நிற்கிறான் விசாரணை நடக்கிறது.]

மாஜிஸ்திரேட்:—கைகளைப் நோக்கி, நீ வேறொருவர்க்கு வந்த பணத்தை உனதென்று வாங்கிக்கொண்டதுண்டா?

குடியானவன்:—மனத்தன் (இல்லையென்றால் யார் கண்டார்கள்) இரைந்து, சாமி நான் ஒண்ணையும் அறியேஞ்சாமி; தும்படரேஞ்சாமி! என்னெஸ்ட்டிடுங்கோ சாமி! ஆஞ்சாமி.

கான்ஸ்டேபிள்:—ஏய், கன்னப்பின்னா என்று பேசாதே! கேட்டதற்கு மாத்திரம் பதில் சொல்.

குடியானவன்:—நான் ஒண்ணையுங்காணோஞ்சாமி! அவளவுதாஞ்சாமி!

மாஜிஸ்திரேட்:—போஸ்டி பிழன் ஷண்முகம் பிள்ளையை நோக்கி, “ஏன் ஷண்முகம்பிள்ளை! நீர் இவனிடம் பணம் கொடுத்ததற்கு சாக்ஷி உண்டா? எவ்வாறு ருசுப்பிப்பீர்?”

ஷண்முகம்பிள்ளை:—இவன் தற்குரியாதலால் அவனது “கட்டைவிரற்குறி” இதோ இந்த மணி ஆர்டில் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரிசோதித்துப் பார்த்தால் தெரிந்துவிடும்.

மாஜிஸ்திரேட்:—குமாஸ்தாவை நோக்கி ஷப் சுப்புசேஷய்யரே, ஓர் துண்டிக்காதத்தில் கைதியின் கைக் கட்டைவிரற்குறியெடும்! பிரோவினியின்று அந்த மைக்கிரால் கோப்பை எடும்! என அவ்வாறு செய்யப்பட்டு, மாஜிஸ்திரேட்டும் பரிசோதித்துப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்து, குடியானவனை நோக்கி, “ஏய், நீ, பிறர் பணத்தை அபகரித்துக்கொண்டு பொய்யும் பேசியபடியால் உனக்கு ஆறுமாதம் கடுங்காவலும் நூறு ரூபாய் அபராதமும் விதித்திருக்கிறேன். கான்ஸ்டேபிள்! கொண்டுபோ இவனை ஜெயிலுக்கு.”

“சுப்புசேஷய்யரே! இவன் சொத்துக்களை ஐப் பி செய்து எஸ்தேபெட்டு அபராதப்பணத்தை வசூல் செய்து கஜானாவில் கட்டவேண்டிய ஏற்பாடு செய்யும்.”

சுப்புசேஷய்யர்:—ஆஹா, என, கான்ஸ்டேபிள் குடியானவனை ரெட்டிபைப் பிடித்துத்தள்ளி ஜெயில் கொண்டுபோகிறான்.

V.

[ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு தெயிலினின்று மிடுபட்ட குடியானவனும், அவன் சிநேகிதன் தொப்புளானும் சுந்திக்கப் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.]

தொப்புளான்:—ஏன்னண்ணே! இத்தனை நாள் எப்படி கழிச்சே?

குடியானவன்:—அப்படி ஒண்ணும் சஷ்ட்டமில்ல அண்ணே! செயிலிலே என்னை சுருமாதான் வச்சிருந்தாங்கோ! கொஞ்சம் வேலை மாத்ரம் அதிகமா வாங்கினாங்கோ, ஆனா, கூட ரொம்ப குடித்தாங்கோ! போத்துக்கா கம்பினி குடித்தாங்கோ! அடிக்கடி கைத்திப்பன் வந்து நோயிகிபி வந்திருக்குதான்னு பாத்துட்டுப்போனா! ஊட்டை விட செயிலே சுருமண்ணே.

தொப்புளான்:—அது சரிதான்! நீ தான் பணத்தை வாங்கிட்டாயின்னு அந்த் சச்சேசரிகாரனுக்கு ஆர் அண்ணே சொன்னாங்கோ? அவனுக்கு எப்படி தெரிஞ்சது.

குடியானவன்:—அண்ணே! அந்த வேடிக்கையைக் கேளேன்! அந்தப் பசுகள் என்னென்ன யுத்திகண்டு கிட்டிருக்காங்கோ! அன்னெக்கு அந்த சின்னப் பரிக்காணை பைத்தியம் இன்னன்னு சொன்னோம், அவனிலிலை பைத்தியம், நம்பதான் பைத்தியம்! நீ ஒன் கட்டைவிரலை இப்படிக்காட்டு, (காட்ட) இதிலே இந்த கேடு இருக்கோ இல்லையோ இதிலே வண்டிமை துத்துக்க, காயித்தத்திலே அழுத்தினு அப்படி பொம்மை மாதிரி விழுந்ததுடாது. அப்படி விழுந்த பொம்மை மறுபடி வேணும் போது பொம்மை எடுத்துரொண்டையும் பார்த்து நான் தான் மைதடின்னவன் இன்னு தெரிஞ்சிக்கிறாங்கோ! பின்னே ஒரு கண்ணடி வச்சிருக்காங்கோ; அது சின்னத்தை பெரிசாகாட்டறது.

தொப்புளான்:—அப்படியா! இது முன்னே தெரியாதபோச்சு. அவுக்கசர்க்காருக்க தெரிஞ்சவங்களான், உன் மாடெல்லமா. போச்சே, என்ன பண்ணப்போறே?

குடியானவன்:—பண்ணறதென்ன! மாடு வச்சிருந்தா அந்த சேப்புத்தலையான் வாரான், காசு கொடு இன்னு கேக்கறான்! மாட்டுக்குப் புண் என்சிறான், அது தொலைஞ்சபோறது. கூலிவாங்கிப் பொழைக்கிறேன்.

எம், என். கணேசய்யர்.